Machine Translated by Google

Vér és becsület

MŰSZAKI LEÍRÁS

MAX HAMMER

Machine Translated by Google

Ezt a könyvet mártírhalált halt hőseink, George Lincoln Rockwell és Ian Stuart Donaldson emlékének ajánlom, akik a háború utáni NS korszak első számú progandistái és politikai megújítói; elvtársunknak, Steve „Micetrap”-nek a whitepride.net-ről, aki meghódította a mozgalmunkat, és Erich Gliebe-nek, az Ellenállás szerkesztőjének , aki megmentett egy nagyszerű projektet és pontosította annak prioritásait; és végül három nagyon jó barátomnak, a propagandahadviselés nem énekelt bajnokának, Marcel Schilfnek, a videós virituose Marko „Jäsä” Järvinennek és a svédek legbátrabbjának, Robert „Info-14” Vesterlundnak .

1. fejezet: IDEOLÓGIA 4
2. fejezet: SZERVEZÉS 5
3. fejezet: PROPAGANDA 12
4. fejezet: ERŐSZAK ÉS TERROR 19
5. fejezet: AZ AKTIVISTA 23
6. fejezet: A JÖVŐ 28

Machine Translated by Google

ELŐSZÓ

Az egyszerű igazság az, hogy az úgynevezett Mozgalomban és körülötte zajló események ellenére alapvetően csak két valódi oka van ennek a mozgalomnak: 1. Ellenségeink uralkodó régi rendjének lerombolása; 2.
Új rend felépítése saját elveink és elképzeléseink alapján. A szomorú tény pedig az, hogy eddig mindkét szempontból csúfos kudarcot vallottunk.

Nyilvánvalóan senki sem számít that arra, hogy egy nemzetiszocializmusként rágalmazott és elnyomott eszme ilyen viszonylag rövid időn belül újra hatalomra kerüljön. Végül is a keresztényeknek több száz évbe telt, hogy visszaszerezzenek területet, miután az akkori cionisták meggyilkolták alapítójukat. Ennek ellenére, az elmúlt 50+ év minden erőfeszítésével és áldozatával, az embernek meg kell engedni, hogy egy kicsit nagyobb előrelépésre számítsunk az első fiókban. De az ellenséges állam inkább megerősítette a szorítását, mint hogy engedjen a követeléseinknek, vagy összeomljon az ellenállásunktól.

Kudarcaink és kudarcaink fő oka az, hogy soha nem szembesülünk a hatalom megragadásának problémájával úgy, hogy a HOGYAN-ok megvitatásával foglalkozunk. Bizonyára legtöbbünk tudja, MIT akarunk, és MIÉRT van rá szükségünk. De amikor arról a döntő kérdésről van szó, hogy HOGYAN tegyük ezt, a Mozgalom legtöbb embere (vezetői és követői egyaránt) visszavonul a régi és jobb idők biztonságos álmaiba, a divatos politikai értelmezésekbe, a fanatikus vallási gyakorlatokba – vagy egyszerűen csak a kocsmai bajtársiasság meghitt melege.

Engem negatív pesszimistaként és jobboldali antiintellektuelként támadtak, amiért rámutattam a fenti tényre.
Ezek a vádak természetesen ostobaságok, főként azoktól az emberektől származnak, akik kritikáim valódi célpontjai voltak. Mindenképpen tudásra és érvekre van szükségünk. De ahogy már többször is rámutattam: az igazság nem tesz szabaddá. Soha senkinek nem tette meg. A szabadságot, mint minden mást az életben, küzdelem nyeri el. Sajnos az „igazság” mára túlságosan relatívvá vált, és túlságosan felfújó ahhoz, hogy valóban döntő legyen csatánkban.

Most ne érts félre. Tudom, hogy van igazság a mi oldalunkon, Ön is tudja, és sok (de még mindig túl kevesen) jó ember tudja ezt. De akkor mi van? Jó és jó a csapataink oktatása. De a legtöbb emberünk rendelkezik elegendő alapismerettel, természetes ösztönökkel, józan ésszel és egészséges agresszióval ahhoz, hogy megértse, miről van szó, és miért kell harcolnunk.

És nyíltan fogalmazva: Mennyire van szükségünk valójában érvekre? Milyen gyakran van alkalmunk bemutatkozni
őket? Természetesen ideális esetben mindig készen kell állnunk arra, hogy előadjuk ügyünket. De tényleg ez a prioritás?

A Mozgalomon belüli könyvek és folyóiratok kínálatából az ember azt gondolhatja, hogy Lenin első kormányának zsidó komisszárainak pontos létszámának ismerete, vagy néhány rocksztár véleménye a zenéről, a sörről és Adolf Hitlerről a legfontosabb. dolgok az NS olvasó számára. És a gyökereink keresése és a hagyományaink újraélesztése... Az biztos! De árja testvérek, ebben a pillanatban a fizikai kihalás előtt állunk – mozgásként és fajként egyaránt. És ha nagyon csúnya lennék, azt mondanám, hogy ez a kulturális hobbi olyan luxus, amit jelenleg egyszerűen nem engedhetünk meg magunknak. Nos, nem vagyok igazán csúnya, de minden bizonnyal a fő prioritásunk a CSELEKEDÉS és a HOGYAN ismerete. És a mikor MOST van. A miértet emésztjük 55 éve. Más szóval, itt az ideje a prioritások megváltoztatásának.

Ennek a könyvnek az a célja, hogy kitöltse a hiányt, amikor a tényleges aktivista utasításokról van szó. Első munkám, „Az út előre” alapos folytatásaként értelmezendő. Örömmel jelenthetem ki, hogy ezt a kis könyvet pozitívan fogadtatásban részesítették a legtöbb mozgalmi körben, ami számít. Néhányan ellenezték a látványt, ami engem cseppet sem lep meg. Végül is ez kemény támadás volt a Mozgalom nyugtalankodói, haszonleshői és parazitái ellen. Mások nagyon diszkrétan elkerülték (= bojkottálták), és ez nagyon megzavarta az elmémet. Talán Ian Stuart szervezetének néhány kulcsfigurája hajlamosabb a rock & rollra, mint a rockra és a lázadásra? Nos, hamarosan meglátjuk. A ZOG-nak lehetősége van arra, hogy próbára tegyen mindannyiunkat.

Általában azonban úgy gondolom, hogy a „The Way Forward” bizonyos lépésekkel előbbre vitt minket a győzelemhez vezető hosszú és nehéz úton. Az a tény, hogy mára öt nyelvre lefordították, és két nyelven jelenik meg Net változatként, bizonyítja, hogy létezése erősen indokolt. Ha a „The Way Forward” általános elveket és célokat fed le, ezt az új könyvet teljes méretű üzemeltetési kézikönyvként kell használni a B&H harcosának.

A szavaktól a tettekig.
A kritikától a pusztításig.
A reményektől a látomásokig.
A kétségbeeséstől a győzelemig.

MAX HAMMER

Machine Translated by Google

1. fejezet:
IDEOLÓGIA

A nemzetiszocializmus a nemzeti forradalmi mozgalom ideológiája, amelyet a Vér és Becsület képvisel. Sem kétségnek, sem vitának nem szabad ezzel kapcsolatban.

Miért? Mert ez az egyetlen ideológia, amely nemcsak általában véve tükrözi a természet örök törvényeit és különösen a mi érdekeinket, hanem magában foglalja azt az energetikai erőt is, amely ahhoz szükséges, hogy követőit a legjobb esetben is győztesen, de legalább becsülettel végigvigye az előttünk álló csatában.

Minden bizonnyal gyűlöletet és ellenségeskedést ébreszt, és ádáz ellentámadást indít el ellenségeink részéről a cionista megszálló kormányban. De a ZOG szabotálni fog, és megpróbál eltörölni MINDEN veszélyt zsarnoki uralmára, legyen az nyílt nemzetiszocializmus vagy populista patriotizmus. A második alternatívát választva biztosan gyorsabban fogsz emelkedni, de a bukás nemcsak biztos, hanem sokkal keményebb, pusztítóbb és becstelenebb is lesz, mint ami az NS táborral történik.

A nemzetiszocializmus nemcsak a helyes, hanem az egyetlen valódi baloldali alternatíva is, amely nincs versenyre ítélve. Az biztos, hogy keményebb meccset okoz. De vonzza a keményebb harcosokat is. És ha el akarod kerülni az ellenségeskedést, a legjobb választásod az, ha lefekszel a hátadra, mint egy jó esélytelen – és békésen... meghalsz.

A nemzetiszocializmust azonban meg kell határozni. Kerüljük az ideológiai vita csapdáját. Isten tudja, van elég könyv és cikk ebben a témában. Elegendő azt mondani, hogy egy új évezred küszöbén állunk (ezt beírva valójában 2000-be léptünk), egészen más időben, mint Németország 1920-as és 30-as évei, illetve Európa 1940-es évei. Bár az alapvető ellenség megmaradt, megváltozott a megjelenése és a taktika. Emellett új fenyegetések és új ellenségek jelentek meg – néha másokat felváltva, de többnyire a régi betegség természetes következményei. A mai „náciknak” alkalmazkodniuk kell a modern időkhöz. Ennek a szónak rossz íze van, tudom. De még mindig ez a megfelelő

használat.

A fundamentalisták hűséges követőinek hűséges légiójaként tisztelhetők, de a politikai viszályok valós életében fennáll annak a veszélye, hogy egy sajnos túlságosan távoli múlt ruhájába öltözött szellemekként jelennek meg – olyan lenyűgözőek, mint a dodó tollai, és kihaltnak. mint az a szerencsétlen madár. Minden felöltözve, és nincs hova menni, megfelelő halálrúna lehet azok számára, akik gépiesen ismétlik a fél évszázaddal ezelőtti taktikákat és stratégiákat.

Lehet, hogy brutálisan pragmatikusnak hangozok, de talán megvigasztalhatom a fundamentalistákat, ha emlékeztetem őket arra, hogy Hitlernek kevés ideje volt kora reakciós nacionalistáira. A Német Birodalom maradványai a legjobb esetben is színes részei voltak a veteránnapi felvonulásnak. Politikailag gyorsan eltűntek a politikai színtérről, bár minden bizonnyal vezetőik, mint Hindenburg és Ludendorf személyesen tiszteltek a Führert.

Minden szabálynak megvannak a maga kivételei. Míg a nemzetiszocializmust az egész világon elnyomják, egyre több olyan ország van, ahol az ideológiánk egyenesen tilos. Ez természetesen dilemmát okoz. Teljesen ragaszkodjunk az elveinkhez, és hagyjuk a legalitást a földalatti politikai hadviselésre? Vagy úgy viselkedjünk, mint bárányőrbe bújt farkasok (vagy álruhás ördögök, ahogy ellenségeink mondanák)?

Jelenleg nincs sok választás. Az NS mozgalmaknak az áldemokrácia áldemokráciájának ezekben az elátkozott nemzeteiben, az ördögibb fajtákban, nincs sem erejük, sem erőforrásuk az erőszakos ellenállás teljes háborújához. Ott vagy már létező, legális nacionalista csoportok beszivárgása, vagy újak felállítása javasolt. Bár először ez ellentmondásnak tűnhet a fejezet kezdő soraival, az NS befolyása valójában újraélesztheti ezeket a csoportokat, és előre kényszerítheti őket a valódi harctérre. A megrögzött „nácik”, akik nem érzik jól magukat semmilyen felhígult, demokratikus öltözékben, még mindig van választási lehetőségük a vezető nélküli ellenállás és a közvetlen fellépés révén. És ha a ZOG úgy dönt, hogy még a demokratikus ellenzéket is bezárja, akkor nem hagynak nekünk más választást. (A gerillaharcról szóló kézikönyvek azonban bőven vannak...)

A szervezési szempontokkal a következő fejezetben részletesen foglalkozunk. Ami ennek a végét illeti, csak azt tudom mondani, hogy hitvallásunk a nemzetiszocializmus. Szívünkben és tudatunkban élő és fejlődő fajta – bár politikai kiáltványainkban nem mindig szerepel.

Machine Translated by Google

2. fejezet:
SZERVEZET

Kétségtelenül ez a könyv legfontosabb fejezete, és egyben a legnehezebb megírni. Nem csak azért, mert a témát annyira elhanyagolták, hanem azért is, mert a tartalom olyan meghatározó lehet.

Először a saját „anyaszervezetünkkel" kell foglalkoznunk, nevezetesen Ian Stuart Blood & Honor mozgalmával. Jelenleg a legtöbb fehér országban vannak fiókjai – vagy részlegei, ha úgy tetszik. Egyes nemzetekben erős, másokban alig több egy postafióknál és néhány bátor szívnél. Néhány országban többékevésbébetiltották, és legalább két államban egymással ellentétes részekre szakadt (az egyik főként politikai, a másik főként személyes okokból).

A Vér és Becsület mozgalom általában hálózatként szervező dik, amelynek tevékenysége nagymértékben a vezető nélküli ellenálláson alapul. (Kivétel Németország, ahol – valószínűleg etnikai és kulturális okokból – a BH elvtársak a klasszikus és hagyományos szervezeti felépítést választották tisztségviselőkkel és tagsággal.) Ez a laza szervezeti forma a B&H erősséget és gyengeséget is. Bár biztosítja az egyéni kezdeményezést, és megnehezíti a ZOG fellépését, könnyen konfliktusokat és zűrzavart is okozhat. Alapítója, a Skrewdriver hírnevű Ian Stuart Donaldson természetes születésű vezető volt. De inkább személyes karizmáján és idealizmusán keresztül vezette a mozgalmat, semmint paragrafusokon és parancsokon keresztül. Amikor meghalt (valószínűleg a ZOG meggyilkolta), senki sem tudott igazán megfelelni a stílusának. Ideológiai és személyes viszályok is születtek. Az sem javított a helyzeten, hogy a popsztárok és a haszonlesők saját nyavalyás céljaikra használták fel a szervezeteket.

Ma Nagy-Britanniának két egymással szemben álló B&H csoportja van, amelyek azt állítják, hogy Ian Stuart politikai örökségét képviselik. Bár a szakadás természetesen személyes nézeteltérésekkel is jár, alapvetően politikai jellegű. A „mérsékeltek" a B&H-t pusztán populista nacionalista pártokat segítő zenei szervezetnek tekintik, míg a radikálisok – a Combat 18-hoz köthetően – a B&H nemzetiszocialista szervezetként való politikai profilját hangsúlyozzák. Természetesen sok híres WP rockegyüttes kötődik a mérsékelt frakcióhoz, és számokban – legalábbis pillanatnyilag – úgy tűnik, hogy az előnyben van. A több száz körüli szám azonban nem sokat számít, és a rocksztárok jönnek-mennek. Sokkal fontosabb a politikai befolyás és a munkaerő minősége. A radikálisok erős bázissal rendelkeznek Skandináviában, valamint egész Kelet-Európában, míg a mérsékeltek munkakapcsolatban állnak a németekkel (akik önmagukban nem a radikálisok ellen) és egy svéd szétszakadt csoport maradványaival. Hiába gyűlik össze nagyon sok jó ember – nem túl jó okokból – a mérsékeltek zenemániájának biztonságos kényelmében, nekem kevés időm jut a szórakoztató üzletükre. Szerencsésnek gondolhatják magukat a nacionalista politika nyugodt hátterében, de amikor a ZOG úgy dönt, hogy megingatja a csónakot – ahogyan az olyan országokban, mint Svédország és a Cseh Köztársaság –, előadóik és közönségük többsége megtántorodik a fáelemtől és elgurul. gyorsabb, mint a pop hang sebessége.

A Blood & Honor mozgalom célja a fiatal fehérek vonzása és aktivizálása kell legyen a White Power zenén és más White Pride kulturális tevékenységen keresztül a nemzetiszocialista politikai irányvonalak mentén. Ezeket a követőket azután a létező NS típusú politikai pártokba/szervezetekbe kell vezetni. Ahol nem léteznek ilyen csoportok, a B&H-nak vagy létre kell hoznia egy sajátot, vagy folytatnia kell a munkát kizárólag a B&H apparátusán keresztül.

Hibái ellenére a hálózati modell továbbra is a legjobb és bevált alternatíva. Nincsenek öntörvényű „vezetők", nem tagsági kártyák; aktív idealisták elitje irányítja előre, és egyesíti a célt és a célt közös kötelék.

*

nemzetiszocialista szervezetek

A szervezési kérdéseket az ideológia első fejezetében röviden érintettük. Itt továbbfejlesztjük a témát. Míg a B&H első sorban az ifjúság harcoló egysége, addig az NS szervezetnek, amelyhez a B&H részleg kötődik, minden korosztályt ki kell elégíteni, és a hagyományos politikai munkára kell koncentrálnia: oktatásra, propagandára, országos és helyi tagozatok felépítésére és az általános politikai életbe való bekapcsolódásra, „a mi" társadalmunk viszálya. Az ilyen típusú szervezetek a második világháború vége óta léteznek, de alig vagy egyáltalán nem fejlődtek. Hogy-hogy?

A nyílt NS-szervezetek és pártok előrehaladásának elmaradásának fő oka a saját igazukba vetett naiv bizalom. A demokrácia iránti gyűlöletük ellenére továbbra is hisznek annak lehetőségeiben és lehetőségeiben.
És amikor megtörténik az elkerülhetetlen: a ZOG visszavág, a csoportok tehetetlen felháborodással és szánalmas nyögéssel és nyögéssel találkoznak az állami terrorral. A vesztesek nem vonzzák a győzteseket. A ZOG pedig egy fix, nyeretlen játékot futtat. Amikor ez a tény az NS pártjaira derül, vagy csalódottan szétesnek, vagy megpróbálnak elhatárolódni saját elképzeléseiktől, elárulva eszméket a démoni demokrácia néhány áldásáért. Természetesen mindez hiábavaló. Az emberek nem olyan hülyék.

Machine Translated by Google

Ha nem támogatnak egy becsülletes nemzetiszocialistát, nem valószínű, hogy felkarolnak egy tisztességtelent.

És ha minden esély ellenére készülnek, akkor a ZOG médiavakondjai rohadtul biztosak lesznek abban, hogy a háttér és a csalási módok alaposan ki vannak téve azoknak a tömegeknek, amelyeket a felhígult „NS" csoport megpróbál kiszolgálni.

Egy nemzetiszocialista szervezetnek kerülnie kell a demokrácia csábítását és csapdába ejtését. Nemzetiszocialistákként tudnunk kell, hogy a mai úgynevezett demokrácia nem működik, és soha nem is akarták működni. Ez egy ZOG dolog. Se nem hívnak, se nem szívesen látunk. És még ha csatlakozhatnánk is a démoni maffiózók szabadkőműves/mozaik törzséhez, van egy szokásírott „történelemünk", valamint a politikai terror minden fegyvere, amelyet a ZOG valaha is összegyűjthetett ellenünk. Nincs esélyünk. Legjobb esetben is elveszítjük minden erőforrásunkat egy maroknyi szavazat „nyerésére" tett hiábavaló és átkozott erőfeszítéssel. A legrosszabb esetben mind a hitelességet, mind a becsületet elveszítjük, ha végzetes kísérletet teszünk az örök csaló becsapására. Akárhogy is, nem csak veszítünk, hanem elveszünk, és versenyünk is velünk van.

Szervezeteinknek egészen más dolgokra kell koncentrálniuk, mint a demokraták talmudi könyvére játszani. Feladataink óriásiak, erőforrásaink korlátozottak. A prioritásaink helyes meghatározása ismét rendkívül fontos
.

A „régi" időben (1945-1975) az NS és a fasiszta szervezetek exkluzív helyek voltak (sajnos számokban és nem alapokban...), ahol kétkedve és bizalmatlanul nézték az újonnan érkezőket. A titkosszolgálattól vagy a vörös beszivárgástól való félelem alacsony szinten tartotta a toborzást, és a politikai „vérfertőzés" degenerálta ezeket a szervezeteket és „pártokat".
Az ellenségüldözés megszállottsága és a saját tökéletesség (inkább zsidónak hangzik...) napirend volt. És amikor nem száradtak ki pénzhiány miatt, kihaltak a vezetők halála miatt, vagy eltiltották őket frusztrált erőszakos cselekmények vagy tiltott szimbólumok használata miatt, még mindig az idősödő és megkeseredett férfiak privát klubjaként működnek. a múlté

Mindez megváltozott a Brit Nemzeti Front populista előrehaladásával, amelyből a WP rock és a B&H is spin-off volt. Most bárkit (és bármit) meghívtak, hogy csatlakozzon. Kevés oktatás és még kevesebb fegyelem. Ez volt a számjáték. De könnyen jön, könnyen megy. Az ideológiai irányultság hiánya és a pénz- és hatalom magánviszályai miatti belső viszályok következtében az NF összeomlott. Megalakult egy „új" párt (a BNP), amelyre ugyanezek a gondok következtek.

Svédországban egy nyíltan nemzetiszocialista szervezet, a Nemzetiszocialista Front (NSF) ugyanezeket a tüneteket tapasztalta. Az NSF kétségtelenül a legsikeresebb NS szervezet a világon George Lincoln Rockwell amerikai náci pártvezér meggyilkolása óta. Légiós volt a fiatalok toborzása, és a különböző találkozókon, koncerteken (a B&H szervezésében) 100-200 15 és 25 év közötti szurkoló jelent meg – a belső titkolózás és a külső rendőri zaklatás ellenére is. Az új, fiatal és várakozó arcok folyamatos áramlását lehetett látni. A rituálisabb összejöveteleken és WP-koncerteken kívül azonban keveset kínáltak az egyéni tagnak.

Nos, ezt a fiút vagy lányt nagy valószínűséggel állandó támadások érik a szülők, a társak, a munkatársak vagy bármi más részéről politikai szerepvállalása miatt. Az ilyen embereknek szilárd alapokra van szükségük meggyőződésükhöz, ami politikai szinten az ideológiai nevelést, személyesen pedig a fegyveres testvérek bajtársi viszonyát jelenti.

Tény, hogy a legtöbb újoncot inkább baráti befolyással nyerték el a mozgalomba, mintsem alapos politikai állásfoglalásból. Itt rejlik a dominóeffektus veszélye. Ha a barát ilyen vagy olyan okból úgy döntött, hogy visszavonja tagságát, akkor nagy a veszélye annak, hogy nem távozik egyedül. Szervezett ideológiai és politikai felkészítés sajnos – a rendszeres megemlékezéseken elhangzott – üzenetes beszédeket leszámítva. Az elvtársak összetartásához szükséges társadalmi kötelékek pedig főként magánbulikból és kocsmai körökből álltak (és vannak).

És csak egy központi figura kiesésére van szükség ezekben a magánjellegű tevékenységekben, hogy a nyájat a vadonban hagyják könnyű préda ul dühös szülőknek, negatív fiú- vagy barátnőknek és nem politikus barátoknak. Az utóbbi időben a svéd ZOG lapok gyűlölködő cikkek sorozatát jelenítették meg egy kampányban, amely a nemzetiszocializmus növekvő dagályának leverésére irányult Svédországban, és megpróbálta társadalmilag megbélyegezni az NS aktivistáit. Törvénytelen kirúgásokhoz, szakszervezetekből való kizáráshoz és a „kiszolgáltatottak" elleni erőszakos erőszakhoz vezetett. "nácik". Ilyenkor elengedhetetlen az erős hit és a nemzetiszocialista társai támogatása.

Ha az NSF túlélni ezt a megpróbáltatást, le kell vonniuk a leckét a jövőre nézve. És minden más NS szervezetnek alaposan tanulmányoznia kell az esetet. Mert világosan mutatja, hogy szükség van a régi NS-szervezetek összetartozásának és ideológiai tudatosságának, valamint a modernkori NS-mozgalom aktív toborzási stratégiáinak kombinációjára. Egyik a másik nélkül egyszerűen nem működik – legalábbis nem hosszú távon. És a végső győzelemért folytatott harcunk nem csak kemény lesz, hanem ugyanolyan biztos, hogy nagyon hosszú is.

Machine Translated by Google

Rendszeresen szervezni kell a társasági tevékenységeket, mint például a koncerteket és a partikat, hogy úgymond a falkán belül tartsák az elvtársakat. Az ilyen tevékenységek nemcsak minimalizálják a „külvilág" csábítását, hanem újoncokat is vonzanak. De ezeknek, csakúgy, mint a „régi gárdának" többre van szükségük, mint pusztán szórakozásra, játékokra és nagyképű emlékező rituálékra. Az ideológiai kurzusokon keresztül történő oktatás, demók, felvonulások stb. formájában történő harci feladatok nem csak a szervezet érdekében szükségesek. Létfontosságú ahhoz, hogy az egyéni tagból valódi politikai katonává váljon.

A szervezet felépítése egy dolog. Az egy másik dolog, hogy mihez kezdjünk vele. Világossá tettük, hogy egy NS szervezetnek nem az a célja, hogy a parlament házát játssza a „demokratikus" csoporttal. Ez hiábavaló és önpusztító lenne. Akkor pontosan mibe kell belefognunk?

Egy NS-szervezet elsődleges feladata jelenleg a nemzetükben már létező nemzetiszocialisták toborzása, megtartása és aktivizálása lenne. Természetesen az adatok országonként változhatnak, de minden bizonnyal ezres nagyságrendben számolhatók még az „alulfejlettebb" országokban is. Sokan saját erőfeszítésükből találták meg hitüket – a magányosok, akik komoly alternatívára várnak. Másokat cserbenhagytak az alig létező vagy összehajtogatott NS-ruhák – csalódott elvtársak, akik (jó esetben) a vezető nélküli ellenállásba vonultak vissza, vagy (rosszabb esetben) a hétköznapi ember hétköznapi, defaitist életébe.
Ezeket az embereket csak erővel és profizmussal lehet megnyerni. De amikor visszatalálnak, a tapasztalat és az akaraterő erős gerincét alkotják.

A fiatal és arrogáns hozzáállás ezekkel az emberekkel, mint vesztesekkel és felmondókkal érthető, de gyakran rendkívül igazságtalan, és a legnagyobb képmutatás jele is. Sok hangoskodó „náci" fiatal vezető pozícióban patkányként rohant el, amikor a helyzet kemény lett – legtöbbjüket soha többé nem láthatjuk, ha nem a ZOG médiájának pletykaoldalain.

Egy új NS szervezet felépítése a semmiből nem egyszerű feladat. De gyakran jobb, ha megpróbálunk új életet lehelni egy elavult és félig halott ruhába. Lehetséges, hogy ez a „párt" már elűzte az embereket, vagy elidegenítette másokat inaktivitása (vagy sajnos ostobasága) révén, és bizonyosan mumifikálódott vezetése nem hajlandó olyan változtatásokat végrehajtani, amelyek akár a saját erő hiányával, akár a tényleges cselekvés kockázatával járhatnak. valami igazi. Néhány esetben azonban már létezik egy viszonylag jól működő csoport, amely megérdemelnéa támogatást és rendelkezik a jövőre nézve.

A szervezet infrastruktúrájának kiépítése mind az új, mind a „régi" újoncok beáramlásának biztosítására és megtartására éppolyan fontos, mint a különböző tevékenységek – találkozók, felvonulások, bemutatók, papírértékesítés, szórólapozás stb.
A saját fűhadiszállás, nyomda stb. megszerzése megmenti a mozgalmat a bojkottoktól – legyen szó propagandanyomtatásról vagy tárgyalóterem bérléséről –, és biztosítja a zavartalan működést, viszonylag független minden olyan forrástól, amelyet a ZOG nyomása befolyásolhat. Sajnos kevés szervezet veszi komolyan a működés „üzleti" részét. Ez megnyitotta az utat a nyerészkedő paraziták előtt, akiket a kapzsiság motivál, és akiket nem terhel a politikai munka vagy a „náci" megbélyegzés.
Természetesen fontos megszabadítani a Mozgalmat az ilyen piócáktól, de őszintén meg kell mondanunk, hogy gyakran maga a Mozgalom is megnyílik ezeknek az aranyásóknak és szerencsekeresőknek a pénzügyekben való érdeklődésének vagy képességének hiánya miatt.
Egyes esetekben bölcs dolog lehet szövetséget keresni a becsületesebb vállalkozókkal, ahol mindkét fél profitálhat. A magánkezdeményezés termékei többnyire magas színvonalúak és bizonyos propagandaértékűek. Ezt nem lehet tagadni. Másrészt ezek az üzletemberek a Mozgalom támogatóiból és támogatóiból élnek. Ez vonatkozik mind a jövedelmező koncertjeik biztonságára, mind a „náci" termékeik fogyasztóira. Igazságos, hogy ezeknek az alapoknak egy része visszakerül a Mozgalomhoz. A maffiózók szóhasználatában védelmi pénznek, vallási körökben áldásos felajánlásnak lehet nevezni...

Mindenesetre nincs akadálya az NS Mozgalomnak, hogy saját árut állítson elő. A Blood & Honor Scandinavia ellenőrzi mind a nyomdákat, a kiadókat, a lemezkiadókat és a csomagküldő üzleteket. Ezek jó hasznát vették a fent említett NSF-hez hasonló szervezetek támogatásában. Legutóbbi fénykorában a brit részleg elindította saját politikai szervezetét (Nemzeti Szocialista Szövetség), valamint az első brit tulajdonú és politikailag ellenőrzött lemezkiadót (ISD). A pletykák, intrikák és belső hadviselés „angol betegsége" miatt az NSA összeomlott. Az ISD-t, amely olyan előadókat indított útjára, mint a Warlord, a Ken + Stigger és az Squadron, szabotálta bizonyos ócska popsztárok mohósága, akik inkább tonizálták üzeneteiket, hogy élvezhessék a sima borítókat és a több kereskedelmi cégek közé jogdíjait.
A brit WP szcéna visszatérésével (német vállalkozók kezében) a skandináv B&H részleg a brit B&H radikális frakcióját segíti az ISD újjáépítésében. Sokatmondó mese a személyes kapzsiság és a politikai amatőrizmus csúnya konfliktusáról.

A Blood & Honor mozgalom számos országban nagy utat tett meg a kereskedelmi szolgáltatás kiépítésében. Ez teljesen természetes, mivel a B&H fő célpontja a fiatalok, és fő tevékenysége a White Power zenei szcéna körül forog. Ezt nem szabad összeférhetetlenségnek tekinteni. Éppen ellenkező leg, a B&H fő célja az NS szervezetek támogatása, és egy erős és létfontosságú B&H részleg nagy előnye az ország NS pártjának.

Machine Translated by Google

Nem mindenki látja azonban így. A párt és a B&H közötti kapcsolatok megszakadásáról szóló tragikus történet Dániából származik. Itt a Blood & Honor helyi csoportja aktív van támogatta és segít tette a dán nemzetiszocialista mozgalmat (DNSB). A Rudolf Hess Köge és Greve 1997-es és 1998-as felvonulása nem jöhetett volna létre a B&H (dán és svéd) munkaerő nélkül. Abban a teljesen alaptalan félelemben, hogy a B&H „átveszi" a DNSB-t, annak vezetője, Jonny Hansen követelte a B&H Denmark feloszlását. Amikor ez nem történt meg, kizárta a B&H-hoz kötődő tagokat, és megszakított minden további kapcsolatot a B&H vezetésével – beleértve azokat az elvtársakat is, akik évek óta Hansenért és szervezetéért dolgoztak és áldoztak. Az eredmény az volt, hogy a B&H gyorsan az egyetlen aktív és növekvő NS csoport lett Dániában, míg a DNSB a szánalmas tétlenség törpeszerű létezésévé fogyott. 1999-ben a B&H megtartotta saját sikeres Rudolf Hess felvonulását, míg a DNSB kénytelen volt minden tervet lemondani a felvonulók teljes hiánya miatt. Ennek tudatában a vörösök úgy döntöttek, hogy teljes támadást intéznek a DNSB Greve-i főhadiszállása ellen. Gyáva természetű khöz hív ven addig spórolták erejüket, amíg a Ház gyakorlatilag ki nem ürült az NS aktivistáitól. Jonny Hansen, amikor észrevette a házat megrohamozni készülő fegyveres terroristák brigádját, miután sikertelenül megpróbálta megmérgezni az őrkutyát, maga Jonny Hansen kénytelen volt szó szerint elűzni a vörös maffiózókat a környékről. Négy kommunista gyalogos súlyosan megsérült, amikor Hansen egy tankszerű támadásban egyenesen a vörös csőcselékbe hajtott saját autójával! Most gyilkossági kísérlettel vádolják, és akár évekre is bezárhatják. „Bűne" a tulajdon védelme volt, de kevés megértésre és még kevesebb kegyelemre számíthat a ZOG legális sasaitól.

Ennek a szomorú történetnek a morálja világos. Ha a DNSB nem szakította volna meg ostoba módon a kapcsolatokat a barátaikkal, akkor is élvezték volna azt a munkaerőt, amely nemcsak a bemutatókhoz és felvonuláshoz, hanem a párt főhadiszállásának őrzéséhez is szükséges. Mint kiderült, Hansen magányos életre kényszerült, és a védekezés terhét a Vezér vállára tették. Elfogadhatatlan helyzet tragikus következményekkel. Nem tartunk haragot, rokonszenvünk és szolidaritásunk Hansen elvtárs. Ám nem lehet elgondolkodni azon, hogy Jonnynak a cellába kötött magányában nem hiányzik-e a C18-as gladiátorok, B&H skinheadek és hazafias huligánok légiói, akiktől ő maga megtagadta a lehetőséget, hogy izmaikat és idejüket a DNSB-nek adják...

Szervezeti struktúrák

Hálózat, vezető nélküli ellenállás, oktatás, társadalmi tevékenységek. Ezek tényleg mind elég absztrakt kifejezések. Ha belevág egy szervezet napi működésébe – legyen az Blood & Honor vagy NS párt –, struktúrákra, valamint eszmékre, ötletekre, stratégiákra és taktikákra van szüksége.

A háború utáni korszak elején főleg kétféle szervezeti struktúra létezett. Az értelmiségieknek, a társasági kluboknak és a postafiók-szervezeteknek többnyire volt egyfajta igazgatótanácsa, amelynek „vezetője" inkább pohárköszöntőként viselkedett, mint klasszikus fasiszta Führerként. Néha az ő (ritkán, ha valaha is) oklevele valamilyen tudományos cím volt, máskor pedig a bankkönyve volt. Sok kisebb, többnyire pince- vagy agymű veletet valójában maga a vezető finanszírozott. (Az egyik figyelemre méltó eset, amely az átlagos flopok fölé emelkedett, Sir Oswald Mosley Union Movementje volt – mind bátorságának, karizmájának és tapasztalatának, mind társadalmi helyzetének és magánvagyonának köszönhetően.) Aztán ott volt az úgynevezett „őrült-perem" " öntörvényű, bádogcserép „Führerekkel", akik megjelentek, lökéshullámokat okoztak, majd eltűntek – vagy vissza a hétköznapi élet biztonságába, a börtönrendszer őrizetébe (és néha valójában őrült menedékházakba!), vagy a KGB alvilágába, A CIA és a MOSSAD. Természetesen van néhány fontos kivétel. Az egyik George Lincoln Rockwell Amerikai Náci Pártja, a másik pedig a Svéd Nordic Birodalom Pártja (NRP), amelyet a hűséges és megrögzött nemzetiszocialista, Göran Assar Oredsson vezet. Mindenesetre mindkét kategória nem tudott valódi előrelépést elérni, bár az olyan szervezetek, mint az ANP, az Unió Mozgalom és az NRP, minden bizonnyal nyomot hagytak az NS történetében, és toborzóként szolgáltak a mai NS veteránjaihoz.

A Führer fogalmát legutóbb Svédországban próbálta ki az NSF. A fiatal „náci" Anders Högström körüli kultusz létrehozására tett erőfeszítések kudarcot vallottak, részben azért, mert a svédek nem a Führer-féle emberek, hanem leginkább azért, mert Högströmet mintegy „kiválasztották" Führernek, ahelyett, hogy ténylegesen eljutottak volna ehhez az egyedülálló pozícióhoz. saját bizonyítványain és ambícióin keresztül. Minden összeomlott, amikor a „Fuhrert" leleplezték egy hatalmas újságkampányban a svéd nemzetiszocialisták ellen. A korábbi bátorság ellenére Högström becstelenül visszavonult, és az NSF-et most egy bizonyítottan aktivistákból álló bizottság vezeti – szomorúbb, de bölcsebb.

2000. évi NS mozgalmat egy mindent uralkodó vezető körészervezni nem ajánlott. Népünk nem rendelkezik sem az igazi Führer tulajdonságaival, sem egy ilyen abszolút uralkodó mentalitásával és elfogadásával. Míg a Blood & Honor jellegéből és tevékenységéből adódóan egy rendkívül laza szervezeti formára a legalkalmasabb, addig az NS pártot hagyományos elvek mentén kell megszervezni – legalább addig, amíg jogi alapon működik. Bár én személy szerint nem tartom megfelelőnek a Führer-stílusú vezetést a mai NS-szervezet számára, nem kell az ellenkező végletbe esni. Sajnos a mi embereink általában a legrosszabb felhajtást keltenek, ha a demokráciahiba megveti a lábát.

Machine Translated by Google

Valljuk be, ez leginkább a nem NS populista stílusú hazafias pártokat fertőző pestis, de ennek ellenére résen kell lenni. Egy csepp egészséges árja demokrácia több mint elegendő. Nem kell paródiát csinálnunk az amúgy is tragikomikus rendszerből. A tekintély és a demokrácia közötti pontos egyensúly elemzése és kidolgozása meghaladja ennek a könyvnek a célját. Minden szervezetnek ezen kell dolgoznia, minden szempontot – hagyományt, helyzetet, a tagság jellegét, valamint a vezetést, a helyi törvényeket – figyelembe véve, a hatékonyság és az erő a kulcsszó.

Az előttünk álló évek

Ha pozícióink megszilárdítása a már meglévő nemzetiszocialisták toborzásával és egy modern infrastruktúra kiépítése napjaink feladata, mi a teendő a jövőben? Nos, egy nemzetiszocialista szervezet – a Blood & Honor vagy egy NS párt – vezetésének az az ötlete, hogy befolyást és végül teljes hatalmat szerezzünk mozgalmunk és ideológiája számára. Nem éppen könnyű munka, és semmiképpen sem olyan, aminek belátható időn belül vége. Bármilyen álom a gyors sikerről – legyen szó az urnáról vagy a fegyver csövéről – éppoly hamis, mint veszélyes. Abban a reményben, hogy könnyű megoldásokkal (= illúziókkal) megnyeri az embereket, rövid távon népszerűségre tehet szert, de hamarosan az emberek vagy átlátják a fantáziáit, vagy csalódottan és csalódottan távoznak a jelentős előrelépés hiánya miatt. Nemzetiszocialistákként szembe kell néznünk a valósággal, és meg kell tanulnunk együttélni vele. Hosszú, hosszú út áll előttünk. És jobb, ha a kezdetektől fogva megfelelő lábbelivel rendelkezünk, és ez inkább csizmát jelent, mint cipőt!

Nem lehet biztosan tudni, hogy nyerünk vagy veszítünk. Ez a szomorú tény. Az egyetlen vigasz az, hogy bármi is történik, megtettük kötelességünket, és ha nem sikerül, akkor az egész világ veszít. A cionisták semmiképpen sem tudnak egy világot irányítani az árja faj civilizáló és stabilizáló hatása nélkül. A Kiválasztottak is sárba fulladnak. A földet pedig a szubsapiens haldokló fajtája fogja örökölni, akiket betegségek sújtanak, elkábít egy megnyomorított civilizáció félelmetes terhe, és kihívás eléállítja a dzsungel hatalmának visszatérése.

De még mindig van esélyünk a győzelemre. Megvan a gyógymódunk a Föld zavaraira. Ha megtaláljuk a haladás és a hatalomrablás receptjét, akkor már csak a végső csatáig kell kitartani. Lehetetlen megmondani, hogy az NS mozgalom inspirátorként, katalizátorként, lándzsahegyként vagy a nemzeti forradalom mögött álló főerőként fog-e működni. Ahogy az sem biztos, hogy hol fog először kitörni ez a forradalom. Bármi is legyen, minden fehér nemzet NS mozgalmának kötelessége folytatni munkáját, és miközben támogatást keres más országok nemzeti forradalmi erőitől, és megosztja velük a tudást, saját mozgalma felépítésére és a sajátjának megfelelő stratégiára kell összpontosítania. otthoni forgatókönyv.

Vallási/kulturális szervezetek

Sok ilyen van a környéken, a „pogány” és a „keresztény” fajtából egyaránt. Többnyire és nyilvánvaló okokból nem működnek jól együtt. Mindazonáltal mindkét tábor támogatóit találja, akik politikai szervezetekben és pártokban egyesülnek. Talán önmagam vagyok, akit ön agnosztikusnak nevezhet, és ennek a könyvnek szerencsére nem az a célja, hogy vallási kérdéseken foglalkozzon. Az USA-ban nagy hagyománya van a keresztény árjáknak, valamint a modern kori odinizmus népszerű irányzata. Bár az első kategória politikailag erősebb és aktívabb lehet, a második magasabb kulturális értékkel bír ügyünk számára, újraélesztik régi ösztöneinket és értékeinket, és visszavezeti népünket a gyökerekhez. A legjobb NS-zinek némelyike a vallási vagy kulturális „wotanizmus” különféle vonatkozásaival foglalkozik (ezt a kifejezést nagyon lazán használják, rá kell mutatnom). Mindezek ellenére nem fogom lekicsinyíteni azt a fontos szerepet, amelyet az olyan csoportok, mint az Identity Christian Arja Nemzetek és a Ku Klux Klan játszottak az Amerika-szerte érkező fehér aktivisták, valamint sok európai egyesítésében.

Ezek a vallási és kulturális szervezetek egyaránt fontos szerepet játszanak az általános NS-csatában. Azonban sem a vallási fanatizmus és fantáziák, sem a történelmi rögeszmék és kulturális mítoszok nem vehetik el a tekintetünket harcunk lényegéről, nevezetesen a fehér fajunk létének biztosításáért folytatott politikai harcról.

Nem NS szervezetek

A nemzetiszocialisták és a nemzeti forradalmárok alapvetően négyféleképpen kezelhetik a nem Nemzetiszocialista hazafias vagy nacionalista szervezetek:

1. Hagyja figyelmen kívül.
2. Ellenkezz vele.
3. Dolgozzon vele.
4. Csatlakozzon hozzá.

Machine Translated by Google

A választás az Ön országának politikájától függ. Az NS szervezetek legálisak vagy betiltottak? Működik-e olyan sikeres nem NS szervezet, amely érdekelne bennünket? Barátságos vagy ellenséges velünk/ideológiánkkal szemben? Pusztán populista, erősen hazafias, vagy valójában nacionalista?

Ha az NS szervezetek továbbra is legálisak, akkor határozottan javaslom, hogy az NS mozgalom a saját tevékenységére koncentráljon, és figyelmen kívül hagyja a nem NS „alternatívát". Leginkább azért, mert minden munkaerőre és koncentrációra szükség van a saját táborban. Hanem azért is, mert az NS szervezete valószínűleg sokkal kisebb, mint a Rendszer által jóváhagyott hazafias párt, és túl sok odafigyelés rá, a gyengébb lelkeket elvezetheti a nagyobb és „elbűvölőbb" és határozottan biztonságosabb alternatívа felé– minden NS ellenére. érvek ellene. Az itt elmondottak többnyire a sok populista pártra vonatkoznak Nyugat- és Kelet-Európában egyaránt.

Lehetnek azonban kivételek. Ha a nem NS csoport (nyíltan vagy titokban) barátságos a saját csoportunkkal, akkor valamiféle együttműködést kell kialakítani. Valószínűleg nagyon diszkrét lenne, mivel bármely nem NS hazafias párt súlyosan rontaná „imázsát" a demokrácia szemében, ha flörtöl a „gonosz nácikkal". A nemzetiszocialistáknak is óvatosnak kell lenniük. A túl bensőséges kapcsolatok, amint azt fentebb javasoltuk, több opportunista elemet is elvezethetnek a nemzetiszocializmustól a demokratikus társadalom melegébe. Az ebbe a kategóriába tartozó pártok legismertebb példái a brit NF és BNP(?), a francia FN(?), valamint a német NPD és a Volksunion(?).

Ha az NS-en kívüli szervezet nyilvánvalóan nemcsak hogy nem nemzetiszocialista, hanem valójában aktív van ellenzi ezt az ideológiát, és az álnacionalizmus hullámát lovagolja meg, akkor magától értetődő, hogy egy ilyen párt elleni aktív fellépés kiemelkedően fontos. Minél sikeresebb, annál inkább leleplezni azért, ami: egy politikai álhír, amelyet politikai csizmadia és átverek vezetnek. Ilyen például az osztrák Jörg Haider pártja. Kezdettől fogva ügyesen visszaélt a nacionalista érzelmekkel és érvekkel, de amikor erős pozícióba került, Haider hamar eladta magát. Mielőtt teljesen leleplezte magát, valójában rengeteg becsületes nacionalistát megtévesztett – mind az NS, mind a nem NS variációit.

Eljöhet az idő, amikor elkerülhetetlen a teljes együttműködés. Ha a nemzetiszocializmust betiltják, és nincs más - inkább földalatti - lehetőség, akkor elfogadható lehet egy nem NS-hez való csatlakozás. Természetesen lehetőség van saját – a nemzetiszocializmussal határos – alternatív szervezet létrehozására. De egy ilyen ruha futtatása nehéznek bizonyulhat. Elveszíti az NS faktor egyedi vonzerejét és inspirációját, és mindig ott van az új tiltások lehetősége. A ZOG többékevésbé„meghatározhatja" a nemzetiszocializmust, ahogy akarja.

További megjegyzések

Csak néhány szót még a szerkezeti kérdésekről. A „demokratikus" pártok előszeretettel osztják fel szervezeteiket kor és nem szerint. Elméletileg az ifjúsági részlegeknek és a női csoportoknak nem csak ezekre a speciális csoportokra kell koncentrálniuk, hanem speciális toborzóeszközként is kell működniük. Személyszerint úgy érzem, hogy az ilyen szegregáció inkább elválasztja a fiatalokat és a nőket a főszervezettől, és ezáltal a fontosabb politikai tevékenységektől, döntésektől.

A B&H mozgalomban egy különlegesen ifjúsági szervezet egyszerűen lehetetlen lenne. Támogatóinak túlnyomó többsége első sorban fiatal, és a veteránok kis része – fiatalos környezete és talán saját „fiatal" jelleme ellenére sem lenne alkalmas egy olyan szervezet napi működésének irányítására, mint a Blood & Becsület.

Kell-e különlegesen női csoport? Ebben a szakaszban szerintem nem. Hiányzik nálunk a képzett és professzionális vezetés, a férfiak és a nők körében egyaránt. Mindig fennáll annak a veszélye, hogy olyan embereket bízunk meg, akikre valóban szükség van a központi szervezetben, hogy vezessenek egy női szervezetet – vagy egy ifjúsági frontot. Különösen a női csoportnak lesz sok kemény és frusztráló munkára szüksége, mivel jelenleg sajnos kevés a lányok és hölgyek száma a mozgalomban, vagy vonzódnak hozzá. Tulajdonképpen a nemek keveredése kívánatos, mind azért, mert (nemtől függetlenül) minden elérhető munkaerőre szükségünk van, mind a női elem tagadhatatlan toborzó ereje miatt.

Bocsáss meg, hogy „szexistának" tűnhetek, de milyen emberek akarnak csatlakozni egy kizárólag férfiakból álló ruhához...?

Fennáll annak a veszélye is, hogy egy aktív lányt egy miniatűr „Női Front" élére állítanak, és ezáltal nemcsak a fő szervezet nagy értékét veszíti el, hanem a túlórák „kiégését" is kockáztatják, hogy megépítsenek valamit, ami bevált. hogy ebben a szakaszban meglehetősen hiábavaló.

Machine Translated by Google

Az árja férfiak és árja nők dicsérik egymást, és egymás mellett kell dolgozniuk. De vannak esetek, amikor a férfiak kevés erőfeszítést tettek, és a nők kezdeményezték. Az ilyen szervezeteknek természetesen létjogosultságuk van, és a mozgalom átfogó küzdelmében is nagy hasznát vették. Igaz, kevesen és távol vannak, de a valkűr hatalom fényes példájaként megemlíteném a kiváló „Sigrdrifa" folyóirat és a WAU (Nők az Árja Egységért) körüli hálózatot, amelynek több országban is megosztottsága van.

Igaz, hogy az NSDAP-nak valóban volt több ifjúsági csoportja és női szervezete. De itt egy olyan jelenségről beszélünk, amely meglehetősen későn jelent meg annak a pártnak a fejlődésében, egy 7 fős erős csoportosulásból tömegmozgalommá, amely végül teljes és abszolút hatalmat szerzett a német társadalom és nép felett.

Amikor eljön a nap, amikor egy új NS-párt csak a töredékét éri el ennek a fajta hatalomnak, újra felvethetjük a kérdést. Addig mindannyiunknak egy szorosan összefüggő mozgalomban kell állnunk és cselekednünk, nemtől és kortól függetlenül, amelyet kizárólag a harci akaratunk és képességünk egyesít.

Másrészről, a normál parlamenti tevékenységet folytató, nem NS pártok számára előnyök származhatnak az ilyen különálló entitásokból. De ezeknek akkor kell megjelenniük, amikor valóban szükség van ilyen pártstruktúrára – nem csak azért, mert papíron lenyűgöző nek tűnik.

Machine Translated by Google

3. fejezet:
PROPAGANDA

A propagandára szükség van ahhoz, hogy új embereket érdekeljen ügyünk. De azt is meg kell mutatni nemzetiszocialistáknak, hogy milyen szintű aktivitást és professzionalizmust ért el az Ön szervezete. Ne feledje, ebben a szakaszban ez fontosabbnak bizonyulhat, mint az illúziós és időnként mitikus „tömegek” elérése. Valószínű leg több a szervezetlen, „veterán” nemzetiszocialista, mint amennyi „új” potenciális nemzetiszocialista.

Ezért a propagandánk nagy részét a saját embermárkánk felékellene irányítani. Ez kötelező a Blood & Honour számára, amely többnyire olyan környezetben működik, amely már többékevésbénemzetiszocialista. Ebben a szakaszban ugyanez vonatkozik a legtöbb NS szervezetre. Saját fajtájuk közékell toborozniuk, és platformot kell építeniük azokra, akik már megedzett (de talán nem szervezett) nemzeti forradalmárok.

Ami az NS-hez nem tartozó nacionalista vagy populista pártokat illeti, a propaganda nagy részét a lakosságra kell célozni hogy ne csak tagokat, hanem szimpatizánsokat és szavazókat is szerezzenek.

(Ebbe a fejezetbe nem foglaltam bele oktatási anyagokat, például tanfolyamokat és könyveket. Természetesen az ellenségeink márka ezek „propaganda”, de nem azok – sem szemantikai definíciójuk szerint, sem jellegük szerint.)

A propagandát típus és tartalom határozza meg. A propagandának sokféle formája van, de mindegyiknek a nemzetiszocialista eszmét kell bemutatnia – bármilyen témában és bármilyen stílusban. Íme egy lista a leggyakoribb propagandaeszközökről: 1. Szórólapok és plakátok 2. Újságok, magazinok, magazinok 3. CD-k 4. Videók 5. Internet 6. Koncertek 7. Találkozók/ demók/menetek 8. Rádió/TV 9. Regáliák (pólók, gombostűk, foltok, zászlók, sálak stb.)

Menjünk gyorsan a listán.

A szórólapok és plakátok nagyrészt a múlt eszközei. Az újságok és folyóiratok továbbra is befolyásosak, de jelentős teret veszítettek az internet előtt. Egy cionista forrás szerint 20% esély van arra, hogy „náci” weboldalra kerüljön, ha a „holokauszt” szóra keres! A CD-k természetesen a jelen dolga. Minden bizonnyal több mint ezer különböző White Pride/White Power/Rock Against Communism/Viking rock cím létezik, összesen legalább kétmillió CD-példány – plusz természetesen az összes példány kazettán, égetett CD-n és mp3-as verziókban. A videók nem értek el ezeket a megdöbbentő számokat, de az olyan cégek, mint az NS88, a Warrior Videos és az Ainaskin, több mint száz címet adtak ki, a régi 3. Birodalom propagandahírradióitól a legújabb koncertvideókig. Plusz a legendás Kriegsberichter sorozat az „MTV” stílusú WP propaganda. A politikai találkozók – sajnos – vesztesek a sok WP-koncert miatt. A skandináv B&H fiókokhoz hasonlóan össze kell hangolni a politikai találkozó ideológiai elemét a rockkoncertek erősebb propagandahatásával. Munkaerőhiány miatt a demók nem olyan gyakoriak, mint kellene, és a felvonulások még ritkábban. Meglehetősen hatékonynak bizonyult az aktivizmus és az erőszakos fontos megnyilvánulásainak egy vonzó toborzási buzdítással, például egy koncerttel való kombinálása. NS rádióállomások léteznek, de kevesen vannak, és messze vannak egymástól. A leghíresebb, a Radio Oasen a Dán Nemzetiszocialista Mozgalom főhadiszállásáról sugároz. Vannak többékevésbéNS-profilú rádióállomások is szétszórva az Államokban. Ennek ellenére viszonylag keveset érnek el, és messze túlértékelik őket propagandaeszközként. Ami a tévét illeti, az amerikai kábeltelevízióban megvan a kiváló „Race and Reason” .

De világszerte a tévészinte nem is létezik, mint az NS propagandaeszköze. És ha a rádiót túlértékelik, akkor a pólók, gombostűk, foltok stb. értéke határozottan alulértékelt. Itt van a „nácik” „divatvilága”, amely a fiatalokat formálja meg, és nyers, de egyértelmű zeneteket ad az utca embereinek.

Egyes propagandaeszközök további megjegyzéseket igényelnek.

Machine Translated by Google

A „propaganda terjesztése” régebben többékevésbéegyet jelentett a szórólapok osztogatásával. A nagyszabású kampányok, amelyek propagandalapokkal borí tották városokat és kü lvárosokat, a hatékony mozgalom igazi jelei voltak. És ha ezen felü l sikerü lt néhány falat és ablakot befednie (többnyire provokatí v) plakátjaival, akkor valódi ü zletben volt! Sajnos ezeknek a munka- és költséges mű veleteknek az összhatása minimális volt. Legalábbis ha egy NS csoport erő feszí tései lennének. A ZOG újságainak napi tömegpropagandájával szemben többre van szü kség, mint egy szórólapra – gyakran rosszul nyomtatva.
És annak az esélye, hogy nemcsak „nácit” találjanak, hanem olyat is, aki ténylegesen akcióba lendü lne ezeken a szórólapokon, mikroszkopikus volt, és még mindig az. Egy nem NS párt számára, amely választáson vesz részt, még mindig van értelme a választás előtti tömeges szórólapterjesztésnek, de az NS Mozgalom számára más eszközöknek kell első bbséget élvezniü k – mind pénzü gyi, mind aktivista szinten. Hasznosak lehetnek azonban a gondosan megtervezett villámtámadások, ahol a szórólapokat korlátozott terü leteken terjesztik. Fő leg olyan nagy események körü l, amelyek a futballmeccstő l a helyi nemkí vánatos személyek látogatásáig bármi lehet. Nem kell azon fáradoznod, hogy milliókat osztogatsz ilyen szórólapokat. A megfelelő cél elérése szinte mindig nagy médiavisszhangot eredményez. Most többnyire az a személy, aki a nyomtatott ü zenete másolatával a sajtóhoz fut, negatí v tí pusú lesz. Ez valójában nem számí t túl sokat, amennyiben a szórólap jól meg van í rva egy népszerű vagy éppen vitatott témáról, és professzionálisan készü lt. Jó ötlet, ha szervezete cí mét fakövér betű kkel nyomtatja a szórólap tetejére, nem pedig a szokásos 10p-s szöveget a hátsó oldal alján. Í gy jó esélye van arra, hogy cí mét és ü zenetét kinyomtassák a helyi napilapban. Ez azt jelenti, hogy az ingyenes hirdetéseket sokkal többen olvassák el, mint amennyit valaha is remélhetne, hogy eléje saját terjesztésén keresztü l. Biztosan torz lesz í gy vagy úgy. Az újságí rók és a szerkesztő k nem a hazafiság és a nemzetiszocializmus barátai. Mégis, akik már hajlanak felénk, átlátják a legtöbb, ha nem az egészet, a szemétújságí ráson. Az újságokban való megjelenéssel pedig aktí v egységként mutatod meg magad barátaidnak és ellenségeidnek egyaránt.

A plakátok nagyjából ugyaní gy mű ködnek. Nem igazán kell az egész várost bevakolni (bár a látvány nagyszerű lenne!). Néhány stratégiai megoldás többnyire megcsinálja a trü kköt. Szerencsére, mivel a poszterek nyomtatása drága, és könnyű célpontok a vörös körmökre (és nem az elegáns hölgyekre gondolok...). Ha beveted a régi trü kköt, hogy apró ü vegdarabokkal kevered össze a ragasztót, véres fájdalmat adsz az egészhez...

Mí g az NS köreiben meglehető sen kevés a tényleges újság (a legtöbbet az USA-ban adnak ki, mint a The New Order, az NS Kampfruf, a WAR és a The Truth At Last, és szinte mindig havonta vagy kéthavonta), a magazinok és az úgynevezett zine-ek virágoznak. Sajnos túl sokan bukkannak fel egyszer-kétszer, majd eltű nnek, és soha többénem látják ő ket – akárcsak az elő fizetési bevételek, amelyeket valamilyen postafiókba kü ldtek. De az igazat megvallva, vannak átkozottul jók a környéken, és már egy ideje. Az American Resistance és a svéd „Nordland” új mércét állí t fel a bemutatás terén: fényes és szí nes. Ez persze elvileg kiváló, de a nemzetiszocializmus kemény világában ez visszaü thet. A Flashy Resistance felkeltette az amerikai adómaffia érdeklő dését, majd a ZOG teljes erejével lecsapott rá, aminek következtében régi szerkesztő je fehérrő l sárgára vált, majd nyilvánvalóan átlátszóvá vált, ahogy teljesen eltű nt a Mozgalomból. Néhány jó emberre, sok energiára és nagy tő kére volt szü kség ahhoz, hogy újra elinduljon. A „Nordland” még költségesebb projekt volt. És az sem segí tett, hogy olvasói köre csak a svéd nyelvet értő kre korlátozódott. Természetesen Svédország nagy részesedéssel bí rt a White Power rockiparban és a vásárlókban. De ez nem igazán volt elég egy ilyen folyóirat kiadásainak igazolására. És a kiadók jogi zaklatása és a média potenciális vásárlói elleni terrorkampánya pénzü gyi cső dhöz és politikai összeomláshoz is vezetett. A kü lföldi NS csoportok és zinek dicsérete akkor nem segí tett.

Szóval mi az erkölcs? Nos, remélem, ez megtaní tott bennü nket arra, hogy realisták legyü nk. Még ha az egész tő kénket a papí rkosárba tesszü k, akkor sem lesz a szokásos kapitalista szí nvonalhoz hasonló magazin. A rengeteg szí n és a fényes papí r nyomvonal tiszteletet és csodálatot ad a sajátjaid körében, de milyen áron? Egy angol nyelvű magazinnak megérheti, tekintve a hatalmas piaci potenciált. De kisebb országoknak? Semmiképpen. A rendszeres és folyamatos publikálás igénye bármikor felü lí rja a luxustényező t. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy olcsónak kell lennü nk a kiadói erő feszí téseinkben. A jó megjelenés fontos, de csak egy bizonyos mértékig. A tartalom természetesen még fontosabb. És hogy vannak pénzeszközök a magazin életben tartására is. Nem szabad megfeledkeznü nk arról sem, hogy nemzeti forradalmárokként hamarosan újra a hátsó udvarban találhatjuk magunkat, amikor a nyomdai és kiadói lehető ségekrő l van szó. Semmi szü kség arra, hogy elkényeztesd magad, és hagyd, hogy az arrogáns megalománia kiirtsa a józan realizmust.

Ami lapjaink tartalmát illeti, az természetesen a szerkesztő döntése. Változatos sajtóra van szü kségü nk, amely hitvallásunk minden vonatkozását lefedi, de lehető leg a nemzetiszocializmus tü krében. Szándékosan használom ezt a szót, nem pedig „kizárólag”.
Vannak jó lapok, magazinok és magazinok, amelyek egy vagy több okból (egyik jó, van, amelyik nem) a nacionalizmus, a patriotizmus vagy akár a populizmus gondolatára korlátozódik. Értékes információkat tartalmazhatnak (fő leg hí radásukat), és ideológiai hiányosságaik ellenére is megérdemlik a figyelmes olvasást és az éves elő fizetést.
De ü gyeljen arra, hogy ezeket a lapokat az NS sajtó kiegészí téseként tekintse.

Machine Translated by Google

Az igaz, hogy a nemzetiszocialista média sokszor nem tud megfelelni a kevésbévitatott folyóiratok méretének és rendszerességének, de amit az NS magazinjai megjelenésben és számban hiányozhatnak, azt tartalmilag többnyire pótolják. Azt sem szabad elfelejteni, hogy az NS papí rok értékesí tése fontos és gyakran létfontosságú bevételi forrás az NS csoport számára.

Az elmúlt öt évben az Internet váltotta fel a magazinokat, mint az NS Movement fő kommunikációs eszközét. Nagyon sok és egyre növekvő számú „náci" webhely létezik, és többnyire professzionálisak és kiváló tartalmúak. Az e-mail szolgáltatás pedig nagymértékben feleslegessétette a költséges és kockázatos telefonhí vásokat és a lassú „csigapostát".
Aztán vannak olyan chatcsatornáink, mint az IRC, ahol rengeteg nemzetiszocialisták vannak. Ezek a beszélgetések értékesek lehetnek az emberek összejövetelében és a politikáról való megbeszélésben, a problémák megoldásában, a nézeteltérések rendezésében és általában az elvtársak összejövetelében. Azonban túl sokan használják ezeket a csatornákat pletykák és rágalmazások, valamint infantilis obszcenitások fórumaként. Szomorúan állapí tom meg, hogy az amerikaiak a legrosszabb elkövetők, de az európaiak gyorsan követik. Itt mindenképpen szü kségü nk van saját „Netóra". Gyökerezze ki a beszivárgókat, bajkeverő ket és perverzeket, akik „szórakoznak" a képzeletbeli „náci" becenevek biztonsága mögött!

Az internet végtelen lehető ségeket kí nál számunkra. De légy résen. A ZOG cenzorai folyamatosan próbálják szabotálni a Net szabadságát. Csatlakozz az igazi libertáriusokhoz, és ő rizd meg a szabad véleménynyilvání táshoz való jogunkat. Ez az utolsó, de legnagyobb ü dü lő helyü nk. Másrészt ne becsü lje túl internetes propagandája hatását. Néhányan visszahúzódnak számí tógépes világuk egyszerű ségébe és biztonságába. Ne feledje, hogy valódi részvétel és konkrét tevékenység nélkü l a Net nem más, mint a virtuális valóság.

Most következik a második nagy propaganda-áttörés: a CD. Az első White Power zene (nem számí tva a 3. Birodalom harci himnuszait) a politikai hatvanas években jelent meg. Mind a klán-orientált énekesek, mint Johnny Rebel, mind a nácik, mint Odis Cochran & the Three Bigots, bakelit dalokat és EP-ket rögzí tettek erő s fehér rasszista szövegekkel klasszikus country és western zenére. Ezek a csodálatos felvételek ma már CD-n is megvannak, de két évtizeden át lebegtek Európa NS szí nterei között, fő leg közepes kazettás változatokban. Aztán megjelent Ian Stuart Donaldson és Skrewdriver, és már semmi sem volt a régi. A White Power megérkezett a zenei világba! Eleinte – néhány legendás singelt és EP-t leszámí tva – a Skrewdriver és a többi, a White noise irányzattól ihletett WP-zenekar (brit és német is) a Rock'O´Rama-hoz, egy német fél ig underground punkkiadóhoz rögzí tette zenéjét. Késő bb egy igazi NS kiadó – a Rebelles Européens – felvett egy sor nagylemezt ma már klasszikus WP-zenekarokkal Európa-szerte, köztü k a Dirlewangerrel, a Lionhearttal és a No Remorse-val. A zene azonban aligha volt több izgalmas újdonságnál. Az igazi hatást a kompakt lemez jelentette. A White Power hangja és az Aryan Pride ü zenete több ezer fénk fehér fü lhöz jutott el szerte a világon. Egy teljesen új ifjúsági kultúra volt kialakulóban!

Ez volt az esély, amire az NS propagandistái vártak, és szerencsére – nagy hála a Blood & Honournak, Ian Stuart saját szervezetének – nem hagyták ki. A WP zenegépe a kilencvenes évek eleje óta folyamatosan gyárt nacionalista és nemzetiszocialista CD-ket. És egyre professzionálisabbak megjelenésü kben és teljesí tményü kben egyaránt. Nincs fehér közösség a WP rock rajongói nélkü l, és egyetlen fehér nemzet sem nélkü lözheti a WP mű vészeit. A zenei stí lusok változatossága is növekszik, beleértve az Oi!-t, a punkot, a rockot, a rock'n'rollt, a heavy metalt, a black metalt, a trash metalt, a death metalt, a popot, a C&W-t, a folkot és még a technót is.

Nos, ez csak úgy néz ki, mint egy tü ndérmese, nem? Sajnos a haladás fényes borí tójának sötét és idő nként csúnya hátoldala van. A CD-k tí zezrei dollármilliókat jelentenek – vonzó játszóteret nyerészkedő vállalkozók számára.
Embereink általában sem foglalkozásuk, sem ösztöneik szerint nem ü zletemberek. Ebben igazából semmi rossz nincs. Sokan mondhatják, hogy ez az idealizmus pozití v bizonyí ték. Ha azonban egy virágzó, multinacionális vállalkozásból származó nagy pénzekkel kell megkü zdenie, a tudás, a tapasztalat és a vállalkozói szellem hiánya súlyosan rontja saját í tő képességét és tevékenységét, amelyben részt vesz. Munkatársaink nem biztos, hogy vállalati emberek. és a nő k, de nem mentesek a kapzsiságtól és az irigységtő l. A nacionalista lemeziparból fakadó konfliktusok megszámlálhatatlan történetei nagyon szomorú történetet mesélnek el megtört elvtársi viszonyról, keserű viszályokról és agresszí v kampányokról. Ebbe a káoszba a tiszta haszonleső lép be. Sokkal inkább a pénzsóvár, mint a politikai ambí ciók hajtják, a mű ködést zökkenő mentes vállalkozásként, nem pedig durva politikai szervezetként irányí tja, ez a személy a CD-ü gyletek szaftos darabjait köti ki. Most nem azt mondom, hogy a teljes munkaidő ben dolgozókat ne kelljen kompenzálni. Az, hogy ezt a hatalmas és fontos mű veletet kizárólag idealista, de szórványos segí tségre alapozták, katasztrofális döntésnek bizonyult, amely inkább álideológiai fantáziákon alapul, semmint az élet kemény tényein. De nem szabad elfelejtenü nk, hogy ez a MI dolgunk, a propagandánk és végü l a támogatóinktól zsebre tett pénzeink, akik meg akarják hallgatni a zenénket és a szövegeinket. Más szóval, jogunk van a részesedésü nkhöz. Ismételten igaz, hogy ennek a részesedésnek a nagysága attól fü gg, hogy képesek vagyunk-e bekerü lni és jó munkát végezni. Akkor nem lesz helye Mozgalmunk céges zsebtolvajainak.

Lehet, hogy politikailag nem korrekt, és természetesen nem ü zleti jellegű , de néhányan magukra a rock'n'rollokra is ráhárulnak.

Machine Translated by Google

Vannak úgynevezett WP-mű vészek, akik alig viselkednek jobban, mint a zenei prostituáltak, egyik WP-lemezcégtől a másikhoz futnak (valószí nű leg kevésbéWP-re hajlamosak), hogy jobb ajánlatot vagy fényű zőbb produkciót szerezzenek – megszállottan a felháborí tó jogdí jkövetelések és erkölcsileg és politikailag is hajlandóak eladni, hogy anyagi jutalmat szerezzenek. Természetesen a mű vészeket kompenzálni kell munkájukért, de követeléseik nem lényegesebbek, mint más elvtársaké– sokan, akik soha nem kapnak egy fillért sem politikai tevékenységü kért, ami munkájukba, családjukba és szabadságukba is kerü lhetett.
Ezeknek az idealistáknak a többsége soha nem tapasztalja meg az NS-élet napos oldalát: olyan helyekre menni, ahol nincs rács az ablakokon, rajongók százai vagy ezrei fogadják őket, nem pedig a dü hös kék-piros fiúk, lehetőséget kapva élete dalainak eljátszására. ahelyett, hogy fáig agyonverték, pénzbü nteté vagy börtönbü nteté helyett ingyen sört és szeszes italt szolgáltak ki.

Nyilvánvalóan könnyű megjegyezni Ian Stuartot, a White Power rock alkotóját és a Blood & Honour alapí tóját.
Egyesek számára nehezebbnek tű nik követni ennek a harcosnak a nyomdokait az árja bü szkeség, bátorság és áldozatok egyenes és keskeny útján!

A CD-k nem csak a mozgalom hatalmas adománygyű jtését jelentik. Egyben talán a legfontosabb propagandahí rnök is. Ezért meg kell vizsgálnunk és elemezni kell a tartalmukat. Minden WP-szöveg jó propaganda? Elő ször is csak egy bolond – vagy a ZOG ü gyészei – szó szerint érti ezeket a rockszövegeket. Ezek nem politikai programok, nyilatkozatok vagy parancsok. Mint minden másfajta populáris zene, ez is egyfajta szórakoztatást jelent, akik megnyugvást és – esetü nkben – remélhető leg általános ihletet találnak a hallgatásból. Egyes nacionalista CD-k rendkí vü l erő szakos és/vagy rasszista szövegeket tartalmaznak. Mások alig érintik a politika témáját. Választhat a politika hatalma és a bü szkeség szenvedélye között. – Ha árja, akkor jó! le kell foglalnia az általános szabályt. De sajnos ez nem olyan egyszerű ...

Többnyire nem a CD-k önmagukban okoznak bizonyos problémákat. Minden zenész megtesz minden tő le telhető t, és nem tudok olyan CD-rő l, amely valójában ellentétes lenne hitvallásunkkal. Lehet, hogy nem megy egészen, de a nacionalista érzelmek mindig ott vannak. Ha nem, akkor egyszerű en kí vü l esik azon a zenei kategórián, amelyrő l elő ször beszélü nk. Inkább néha a zenekar fejlődése vagy a CD-gyártás forrása miatt aggódom. Sajnos túl sok olyan banda van, akik minden új kiadással fokozatosan tompí tják a szövegeik ü zenetét. Lehet, hogy nem drasztikus változásokról van szó, de mindez azzal a kockázattal jár, hogy a rajongók azt az elképzelést keltik, hogy a radikalizmus általában és a nemzetiszocializmus konkrétan talán nem is olyan jó ötlet. A mű vész(ek)nek több oka is lehet a politikai visszavonulásra. A lemezcégek részéről felmerü lhetnek igények, hogy alkalmazkodjanak az adott ország elnyomó törvényeihez, ami érthető és általánosan elfogadható. De mindig megvan az esélye annak, hogy az elő adómű vész egyszerű en nézetet vált – ő szinte személyes okokból, vagy (úgy gondolom, leginkább) attól tartva, hogy a ZOG bármilyen módon megzavarja elő adómű vész életét. Ilyenkor az énekes/zenekar már nem képvisel pozití v példaképet vagy inspirációt. Éppen ellenkező leg, a fiatal rajongók követhetik a mű vész példáját, és a gyávaság és az opportunizmus hirtelen erényekkéválnak! Minden propaganda lényege, hogy az embereket hozzánk vezesse, nem pedig tő lü nk. Kü lönösen keserű ez, amikor az alanyok valójában „a mi kezü nkben" voltak, hogy állí tólagos szövetségeseink ismét elű zzék őket.

Néhány mű vész ő szintén nem tudja elviselni a nyomást. Tisztelni kell őket, ha ő szintén tovább akarják terjeszteni a hazaszeretet ü zenetét olyan hő ségben, amelyet maguk is elviselnek. De teljesen elfogadhatatlan bizonyos úgynevezett NS-ruhák ostobasága, amelyek úgy reklámozzák ezeket a mű vészeket, mint amilyenek egyszerű en nem azok. Bármennyire is népszerű a zenéjü k, mennyire profi a szí npadon, nem nemzetiszocialisták vagy forradalmárok (sőt többnyire nem is vallják magukat annak). És egészen biztosan nem ők a mozgalmunk vezető i – hiszen néhány szerencsére összeomlott szervezet megpróbált néhányat a legpopulistább tí pusú rocksztárok közé sorolni. Ráadásul egyenesen undorí tó, amikor a legtöbb profitra éhes kerékkötő k közü l néhányan, akik a nacionalista zenerajongókra zsákmányolnak, szándékosan politizálni akarják zenénket, hogy elkerü ljék a jogi problémákat, és több CD-t értékesí tsenek a „mainstream" csatornákon. Amikor egy német kiadó, amely a WP-zene nagy neveinek többségétő l adott ki CD-ket, beí rja a „Nincs politika, csak zene" szlogent, és rábélyegzi az elátkozott lemezeire, akkor a dolgok valóban kicsúsztak a kezü kből. Ezek a sikamlós kereskedő k már tetteikkel kizárták magukat köreinkbő l. Legfő bb ideje ezt mű vészeinknek is megérteni, és abbahagyni a kí vü llállókkal való játékot

Az egyetlen esélyü nk, hogy visszaszerezzü k az irányí tást a CD-piac felett, ha elkezdjü k megtanulni, hogyan kell professzionális ü zletet vezetni. A nyögdécselés és a nyögés nem fogja megtenni a trü kköt. Idő nként azonban szü kség lehet egy kis nyomásra a rakoncátlanabb elemekre. Nem hangzik „szépen", de egyszerű en nem engedhetjü k meg, hogy fő propagandaeszközü nk keleti bazárrá változzon. És amúgy is a radikálisoknak kell fizetniü k a számlát. Mí g a forradalmárok a bí rság elő tt telik, a pénzkereső k a CD-gyártól a bankig röhögnek. Mint mondtam, ez a mi dolgunk. De meg kell tanulnunk együ tt élni vele, és nem engedni, hogy kicsússzon a kezü nkbő l az ostoba gondatlanság és vad amató rizmus miatt.
A CD-knek uralkodó és látványos szerepü k van propagandamű sorunkban. Kicsit kevésbéfényes, de a zeneiparhoz sok szempontból szorosan kötő dő szerepet játszik az internet. Itt hirdethetjü k termékeinket, és többékevésbészabadon fejezhetjü k ki véleményü nket potenciális támogatók millióinak.

Machine Translated by Google

A csevegő csatornákkal való bizonyos infantilis visszaélésektől eltekintve a Mozgalom rendkívül jól játszotta ki a kiberkártyáit. Könnyen megtanulható és minimális költségek mellett a náci tér fiatal úttörői NS, nacionalista, revizionista és skinhead webhelyek elsöprő kínálatát hoztak létre. Itt az ég a határ.

Van azonban egy „de". Legyen óvatos, nehogy teljesen elcsábuljon a kiberbáj. Minden dicsősége ellenére soha nem helyettesíthetia konkrét, gyakran sokkal kevésbéizgalmas, de ugyanolyan gyakran sokkal veszélyesebb tevékenységeket a földi küzdelem valóságában. Könnyű felépíteni egy virtuális Új Rendet, de ez valójában nem más, mint a régi mesék díszes változata, álmaink és reményeink digitális leírása. Inspirálnia kell, érdeklődést és követőket kell vonzania.
De ez akkor is délibáb. Az igazi vért, verejtéket, könnyeket, áldozatot és kemény munkát követel. Más szóval, semmi a majomnak. Az általunk keresett harcosok, gladiátorok és őrjöngők számára pedig nincs egyszerű rövidítés, nincsenek virtuális helyettesítők – csak a véres valóság.

Ez természetesen elvezet bennünket ahhoz a konkrétabb és kockázatosabb üzlethez, hogy a nyilvánosság előtt demonstráljuk jelenlétünket és nézeteinket. A 2. világháború győztesei által írt félévszázados történelem és a ZOG tolltoló lakájainak médiavisszhangja alaposan beprogramozta a lakosság nagy részét. Nem vagyunk sem politikailag korrektek, sem jófiúk a közvélemény szemében. Éppen ellenkezőleg, általában úgy tekintenek ránk, mint a legrosszabb gonoszságra a néhai Drakula gróf napjai óta. Persze nem mindenki, de azok, akiknek titkos szimpátiája van, jól elrejtik őket attól tartva, hogy elveszítik a társadalmi pozíciókat, és az úgynevezett támogatóink többsége még mindig vonakodik, hogy a nyilvánosság előtt aktív demonstrálja NS érzelmeit. Így marad a néhány bátor szív. Sok epizód van arról, hogy egy kis csoport vitéz „nácik" harcol a vörös söpredék csőcselékével. Vérzik a szívünk ezekért a bátrakért, de mégis azt kell mondanom, hogy áldozataik az esetek többségében hiábavalóak, vagy éppen ellenkezőleg. (Ezt őszintén kijelenthetem, hiszen személyesen több ilyen egyenetlen csatában is részt vettem.) A közvélemény ebben a szakaszban nem fog szeretni egy „nácit". Akkor legalább fóniuk kell tőle. Nyilvános vereséget mutatni – akármilyen bátran teljesítettis – nem jó PR. Attól tartok, senki sem szereti a veszteseket. És hogy őszinte legyek, kit vonz egy politikai mazohistán kívül a véres vereség? Ezek a harakiri-stílusú akciók távolról sem ártanak ellenségeinknek, hanem erősítik erejüket és önbizalmukat.

A kockázati tényezőnek megfelelő munkaerővel látványos bemutatókat és meneteléseket kell lebonyolítani. Legyen legalább esélyünk arra, hogy megnyerjünk minden utcai csatát, amelyre sor kerülhet. Nos, nem szükséges, hogy többségben legyünk (ritkán vagyunk ebben a szakaszban), de többségében agresszív akarattal kell rendelkeznünk a győzelemhez. Az elmúlt években a fiatal harcosok mozgalmunkba való új áramlásával a dolgok radikálisan javultak ezen a téren. Tény, ami szégyellnie kell a skinheadek és a Combat 18 támogatóinak álintellektuális kritikusait!

Mozgalmunk találkozó tevékenységét az elmúlt években teljes mértékben a WP koncertek uralták.
Ez jóra és rosszra egyaránt vonatkozik. Pozitívum, hogy a koncertek pompás vonzerővel bírnak, és – legalábbis elméletben – jelentős forrásokat generálnak ügyünk számára. A túl sok koncert azonban vállalati jellegű magánkezdeményezés eredménye. Vagyis az ezekből az eseményekből származó pénz a nacionalisták zsebéből a haszonleső zsebébe kerül.
Sok szervezet hagyja, hogy ez megtörténjen, mivel saját képtelenségük ilyen műsorokat rendezni. Ilyen esetekben meg kell próbálniuk kiokosítani saját cselekedetüket, és amíg ők maguk nem képesek rá, egyfajta NS-adót követeljenek ezektől a magánvállalkozóktól. Hiszen ezek a pénzkereső zenészek a mi embereinktől, a szórakoztatást pedig a zenekarainktól szerzik. Ahogy kártalanítaniuk kell a művészeket, úgy a haszon egy részével hozzá kell járulniuk a helyi NS mozgalomhoz, amely egyébként is többnyire ellátja a biztonságot, a közönséget és a vásárlókat. Ugyanakkor a politikai kádereknek aktívabban be kell vonniuk magukat a tényleges műsorokba. A rocksztárok szövegein túlmutató politikai üzenet nélküli koncert a legjobb esetben is egyszerűen hiányos, rosszabb esetben pedig időpocsékolás. (Én tapasztaltam úgynevezett „emlékkoncertet", ahol a szóban forgó mártírt meg sem említettek!) A Blood & Honor Skandinávia e tekintetben utat mutatott, a tüzes politikai agitátort a White Power zenészeinek izgalmas hangzásával ötvözve.

És ne feledje, nem kell koncertet tartania ahhoz, hogy vonzza az embereket. Valójában néha bajtársaink csak arra vágynak, hogy megvitassák a politikát, vagy derűs módon tisztelják valamelyik hősünket. És néha csak a tisztán politikai kádereket kell vonzani. Ez nem jelenti azt, hogy ezek az összejövetelek bármilyen szempontból unalmasak lennének. A gondosan előkészített, fenséges környezet ünnepélyes légkörben, vagy egy alaposan politikai megnyilvánulás lenyűgöző hangszórókkal lenyűgözőbb és szívbemarkolóbb lehet, mint a legprofibb és legradikálisabb rock-előadó. Személyesen szemtanúja voltam mindkettőnek, és különösen szeretném megemlíteni a Hungaria Skins által szervezett budapesti Waffen SS felvonulásokat, az Adolf Hitler-ünnepeket, valamint a svéd NSF számos toborzó találkozóját, valamint a DNSB és a Blood legendás Rudolf Hess felvonulását. & Honor Dánia.

Machine Translated by Google

És kérlek, ne felejtsd el a jó öreg társaságokat, ahol embereink csak találkoznak, eszmecserét folytatnak, fiú- vagy barátnőt, esetleg kí váncsi elvtársat hoznak a környékről vagy a munkahelyről. Találkoztok a helyi kocsmában, kávézóban vagy söröző ben – vagy akár otthonában; igyál egy kicsit, beszélgess sokat (OK, tudom, hogy egyesek szeretik megfordí tani ezt a sorrendet...), hallgass WP zenét, és általában jól érezd magad. Ez is propaganda. Sokakat egyszerű en a társasági élet, a szoros elvtársi kapcsolat és a közös életcél miatt vonzott a Mozgalom. Természetesen az ilyen alapeseményeket alapos oktatásnak és komolyabb aktivizmusnak kell követnie, de ne engedjü k el a szociális részét. Szü kség van rá – mind ahhoz, hogy velü nk tartsuk az embereket, mind pedig azért, hogy a lelket megő rizzü k. A közösség minden forradalmi erő alapvető platformja.

Most alaposan megvitattuk a propaganda formáit. Ugyanilyen fontos a tartalmad propaganda és annak iránya. Mely kérdéseket kell hangsúlyozni, melyeket kerü lni, hogyan kell elő adni az ü gyet és kinek.

Ideális esetben a teljes fehér populáció legyen a célpont. Ez azonban a korlátozott erő források miatt nem praktikus és nem is lehetséges. Azt már kifejtettem, hogy a nemzetiszocialistáknak miként kell azoknak a szervezésére koncentrálniuk, akik már osztják nézeteinket, de valamilyen okból úgy döntöttek, hogy nem szervező dnek, vagy kiestek. Ezeknek az embereknek fontosabb a szakmai és pozití v elő adás, mint maga a téma. Meg kell újí taniuk vagy legalább meg kell erő sí teniü k az aktí v szerepvállalás lehető ségébe vetett hitü ket. Ezért nem szabad megismétlő dniü k a régi sablonok, helyesí rási hibák, hisztérikus és sokszor alaptalan kósza szórványok. A Háló jól méri a Mozgalom által ma elért haladást és professzionalizmust. Ugyaní gy a magazinok és a CD-k nagy része is.

Természetesen a nem NS-ek felé irányuló propagandát is jól kell produkálni. De itt a tartalom ugyanolyan fontos, mint a minő ség. Itt kell szem elő tt tartanunk, hogy a konkrét propagandának mi a célja. Szeretnénk új tagokat toborozni, nyilvánosságot keresni, új szimpatizánsokat szerezni vagy szavazatokat szerezni? Az új tagok regisztrálása több mint egy kis propagandát igényel. Ez egy hosszú folyamat, amely mind a propagandát, mind pedig az oktatást és a motiváció épí tését foglalja magában, és joggal kell is annak lennie. De az első lépés az, hogy valóban elérjü k az embereket, és néha a média nyilvánossága a leghatékonyabb. Nem azt mondom, hogy minden reklám jó reklám, de a sajtó éhes a lapok eladására, és a „nácizmus” (legalábbis a saját szemü kben) határozott eladó. Egy kis manipulatí v propagandát értékes hí radásokkal lehet jutalmazni. Annak tudatában, hogy ez egy veszélyes játék, amely néha visszaü t, továbbra is úgy gondolom, hogy profitálhatunk és kell is profitálnunk politikai radikalizmusunk „sokkhatásából”. Ennek a manipulatí v propagandamű vészetnek a mestere George Lincoln Rockwell, az Amerikai Náci Párt parancsnoka volt.

Mindegy, természetesen nem hagyatkozhat arra, hogy a ZOG sajtója legyen szócsöve. Legjobb esetben általános érdeket keltettek, és nagy ellenségeskedés árán. De az utolsó kategóriába tartozók aligha találnak majd utat táborunkba. Egy olyan szervezet számára, mint a Blood & Honor, soha nem a közvélemény jóváhagyása a kérdés. Az átlagos ZOG rabszolgák nézetei irrelevánsak a B&H számára. Természetből adódóan propagandáját a fiatalokra kell irányí tania olyan formában, amelyet a fiatalok értékelnek, és olyan ü zenettel, amely a fehér fiatalok legradikálisabb és legelégedetlenebb csoportjait ü ti meg. Ugyanez elmondható minden nemzetiszocialista szervezetről, bár közönségü k természetesen nem korlátozódhat a fiatalokra.

A tömegpropaganda valójában csak a populistáknak és a nacionalistáknak szól, akik választásokon keresik a képviseletet. Ezekben az esetekben a propaganda természetes témái azok, amelyeket a mainstream pártok figyelmen kí vü l hagynak, mint például a bevándorlás, a kultúratorzulás, a NATO, az Európai Unió stb. A populista gazdasági csavart ad a kérdéseknek, mí g a nacionalisták a nemzeti identitás veszélyére játszhatnak. és a szuverenitás. Az ilyen erő feszí tések, amint már elég sokszor kifejtettem, meglehető sen hiábavalók. De ha az ország ZOG törvényei nem hagynak más választást, akkor meg kell próbálnia bármilyen befolyást felhasználni, hogy NS érintést adjon az egyébként leegyszerű sí tett ü zenetnek.

Bárkihez is intézed a propagandát, az általános szabály az, hogy ne használj vulgáris és primití v nyelvezetet. (Kizárom a WP zenei szcénát, ahol a dalszövegeket fiatalos ösztönök szí nesí tik, és inkább politikai érzelmek, semmint politikai ü zenetek kifejezése.) A nyersesség nemcsak hogy gyorsan összeü tközésbe kerü l a ZOG „fajgyű lölet” elleni cenzúratörvényeivel, hanem a legtöbb esetben kontraproduktí v is. Még a primití vek és a vak gyű lölködő k sem várnak a legsötétebb álmukhoz hasonló ü zenetet. Nem kell túladagolni a bekapcsoláshoz. És ő szintén szólva, ezekre az emberekre kell koncentrálnunk? Nem azt mondom, hogy ilyen emberekre nincs szü kség, vagy egyáltalán nem akarnak. Van, amikor minden intellektualizmusnak és szép szándéknak félre kell állnia a vad hatalmáért. És a politikai őszinteséget a kifinomultsága alapján í télik meg? De általában nincs szü kség és nincs haszna a vulgarizmusoknak. Ez nem azt jelenti, hogy a propagandának soha nem szabadna radikálisnak lennie. Természetesen kellene. Ám a radikalizmus nem egyenlő a sértő szavak és sértések halmazával. Ahogy a bevándorlók elleni provokálatlan fizikai támadások kontraproduktí vak, és alapos ok nélkü l bezárnak, a gyű lölet-tirád is csak negatí v jelzés. A bevándorlás a probléma, és az elnyomó és idegen ZOG-rezsim hazaáruló politikusai okozzák.

Machine Translated by Google

Kritizálja a jelenséget, és irányí tsa haragját a politikusok ellen. Ők a te ellenséged, ők az országod és a fajod ellenségei. Tedd őket honfitársaid ellenségévéis!

A zsidók a nemzetiszocializmus szü letése óta irodalmunk kedvenc témája. A „zsidókérdés" rendkí vü li politikai jelentőségű , és a cionista veszedelem tudata elengedhetetlen minden nemzeti forradalmár számára.
Ennek az ü gynek a propagandaértéke azonban minimális. Az emberek általában úgy vannak kondicionálva és programozva, hogy szimpátiát érezzenek a zsidók iránt a történelmi tények masszí v eltorzí tása és a politikai valóság elnyomása révén. Amikor propagandánkban a „kiválasztottakat" kell megemlí teni, akkor inkább cionistáknak, semmint egyszerű en „zsidóknak" kell őket leí rni. Ez egyszerre elfogadhatóbb kifejezés és jobb politikai leí rás. Ezzel a faj helyett a politikára helyezi a hangsúlyt, és akár maguk a kozmopoliták ellen is fordí thatja a „rasszizmus" vádját. Ne feledje – és ü gyeljen arra, hogy mások se felejtsék el –, hogy az Egyesü lt Nemzetek Szervezete (a kezdettő l fogva egy cionista álom valóra vált) valójában rasszizmusnak bélyegezte a cionizmust, és ez az az ideológia, amellyel „Izrael" állam igazolja megszállását. az arab föld, valamint a szemita palesztinok kiű zése, elnyomása és ü ldözése.

A propaganda nyersen és talán cinikusan is leí rható ideológiája legvonzóbb darabjaként.
Ne feledje, hogy bár ez egy eszköz és cél, de szabotálja a célját, ha nem ő szinte és igaz. Mindig rajtunk van a ZOG heves reflektorfénye, ezért ne hagyd magad hazugságokon és ostoba megfélemlí téseken. Ne hagyd, hogy az opportunizmus olcsó izgalmai visszatartsanak attól, hogy kellemetlen igazságokat mondj ki, és ne add fel radikális hitedet. Csak ü sd el a szöget és kalapáld el. Az emberek hallani fognak, és kí váncsiak lesznek, mit é pí tesz. Végü l is a saját önzetlen és idealista példád a legjobb propaganda!

Machine Translated by Google

4. fejezet:
ERŐSZAK ÉS TERROR

Érzékeny fejezet, de nem annyira lényeges és uralkodó, mint ahogy ellenségeink hiszik (vagy legalábbis általános véleménnyel lesznek). Ennek ellenére egyetlen téma sem maradhat megvitatás nélkül, és figyelembe véve a következmények súlyosságát, óvatosan fogok lépni, hogy ne okozzak félreértéseket – sem barát, sem ellenség részéről.

Az iskolában azt taní tották nekünk, hogy csak azok alkalmaznak erőszakot, akiknek nincs vitája, csak azért, hogy otthagyják az órát, és jó esélyel véres verekedésbe keveredjenek néhány fiatalkori nézeteltérés miatt. Más szóval: az elmélet egy dolog, a valóság más.

Ez cinikusnak tűnhet, és határozottan nem „politikailag korrekt", de annyi fokozata van az erőszaknak, ahány oka van rá. Az önvédelem ösztönös erőszakossága természetesen általában a társadalom számára a legelfogadhatóbb. Kevésbé vonzónak tűnhet a huligánok – egyénileg vagy szervezett csoportokban – sportoló erőszak. Ugyanez vonatkozik a skinheadek alkalmankénti utcai erőszakára (amely valójában puszta öntúlélés lehet az egyik oldalon anarchisták és bevándorlók, a másikon hazafias bőrök között zajló bandaháborúkban). Az MC-klubok motorosai pedig nagy hagyományokkal rendelkeznek az erőszak minden formában és formában. Ezeket az embereket könnyű megvetni és elítélni, mint „gondolatlan gengsztereket" és „bűnöző vadállatokat". Nem olyan egyszerű, de sokkal konstruktívabb ezt az agresszív energiát politikai célokra fordítani. Amikor a tüntetni vágyó „megfelelő hazafi" szembesül a vérszomjas vörös csőcselékkel, biztos vagyok benne, hogy szeretné, ha több „gazember" és „barom" lenne a táborunkban. Kik alkotják még biztonsági erőink oszlopait?

Az erőszaknak van egy másik fajtája is, amely legalábbis bizonyos európai országokban általánosan elfogadott, mégpedig az agresszív tömegtüntetések. Ha a francia gazdálkodók erőszakosan vissza tudnak küzdeni az állami kiárusítás és a rendőri brutalitás ellen, akkor semmi erkölcsileg nem lehet rossz, ha erőszakot alkalmaznak népe és országa védelmében. És ha van értelme bármilyen erőszaknak, akkor annak erősebbnek kell lennie, mint az ellenzéké Ez tiszta logika, de úgy tűnik, továbbra is hangsúlyozzák. A tétova fellépésekkel megverik, éppúgy, ahogy szervezeteit politikai ellenségei csizmája alá helyezi.

A vörösök az erőszakra támaszkodnak. Nem azért, mert nem hisznek a saját hülye retorikájukban, hanem azért, mert az erőszak hatékonyabbnak bizonyult számbeli előnyük miatt. És persze az a tény, hogy egy „náci" fejbeütésével ritkán kerül a törvénnyel bajba, és gyakran a sajtó hősévétesz. Meddig hagyjuk magunkat megalázni és nevetségessétenni ezek az anarchista gengszterek, akik a kapitalisták, kommunisták és cionisták piszkos munkáját végzik?

A pacifizmus az ostoba álmodozóknak és a genetikai gazembereknek való. Az erőszak mint önvédelem természetes és megkérdőjelezhetetlen. De azt mondják, hogy a támadás a legjobb védekezési forma. Szóval hova vezet ez minket? Senki sem tagadná, hogy az évek során, amióta Adolf Hitler életét adta a fajunkért egy berlini bunkerben, a nacionalisták és a fajtudatos fehérek (valamint az egész árja faj) védekezésben álltak. Nem ideje visszavágni?

Ez minden bizonnyal szuggesztív érvelés, nem? Könnyen úgy értelmezhető, hogy ideje megragadni azokat a fegyvereket és elkezdeni visszalőni. Nos, nincs itt az ideje! Túl sok bátor elvtársat vont ki a forgalomból a ZOG a fegyverekkel és gránátokkal való játék miatt. És szándékosan használom ezt a szót, mert az esetek 88%-ában nem arról beszélünk, hogy emberek használnak fegyvert, hanem gyűjtik – elrejtve (de nyilván nem elég jól!) vagy mászkálnak velük, és úgy vonzzák a ZOG-ügynököket, mint a legyeket. a smorgabord. A fennmaradó esetek többségében az agresszív frusztráció volt a kiváltó tényező, nem pedig a gondos forradalmi tervezés. Kivételt képez természetesen a The Order és néhány más szervezettebb és jól megtervezett erőszakos sztrájk a ZOG rezsim ellen. Ami a működésük során nyílt an erőszakot alkalmazó szervezeteket illeti, azt hiszem, a Combat 18 nemcsak a legismertebb, hanem a jelenleg létező nagyon-nagyon kevés egyike is. És még a C18 sem – legalábbis egyelőre – nem túl aktív az operatív fronton.

Minél több olyan szervezet és személy van, aki forradalmi erőszakról BESZÉL. A legtöbben őszinték, de kétségtelenül vannak köztük ellenséges provokátorok és hamis csoportok is, akik becsületes hazafiakat próbálnak törvénytelen helyzetekbe csalni, majd csapdába csalni. Ilyen például a légió.

És szerencsére az őszinteség nem garancia sem az intelligenciára, sem a tényleges tevékenységre, sem a sikerre. Azok, akik inkább az aktív, mint az elméleti fegyveres ellenállás kockázatos útját választják, ne csak kétszer gondolkodjanak, mielőtt ilyen veszélyes földalatti tevékenységekbe kezdenek. A földalatti sejtnek gondosan meg kell terveznie működését, és kerülnie kell a kapcsolatot a harc legális részében részt vevőkkel – saját biztonsága érdekében, de azért, hogy ne veszélyeztesse a hétköznapi politikai munkát azzal, hogy ezeket a szervezeteket felforgató erőszakhoz kapcsolja. terrorizmusnak minősítik.

Machine Translated by Google

Ami a bevett NS mozgalmakat és a hazafias pártokat illeti, nyilvánvalóan nem vehetnek részt, kezdeményezhetnek, sőt aktív van nem támogathatnak politikai terrorcselekményeket. Másrészt, bizonyos „mérsékelt" csoportok (egyesek sajnálatos módon magukat „B&H"-nak nevezik) szánalmas támadásai, amelyek saját kicsinyes biztonságuk érdekében elítélik a közvetlen erőszakos cselekményeket, nemcsak a gyávákat szégyenítik meg, de ami még ennél is rosszabb, a Mozgalom egészét megosztják.

Ebben a szakaszban elengedhetetlen, hogy világos képet kapjunk arról a helyzetről, amelyben a nemzetiszocialisták, valamint minden fehér hazafi találkozik. Ezért fel kell tennünk magunknak néhány fontos kérdést. Mi a terrorizmus? Kizárólag a klasszikus „őrült bombázó" vagy a fegyvert hozó gerillacsoportok? Kik a legnagyobb terroristák? Azok, akik szándékosan igyekeznek semlegesíteni polgári jogainkat, minimalizálni politikai szabadságunkat, nevetségessétenni történelmi örökségünket, eltorzítani nemzeti kultúránkat, összekeverni népünket és végül kiirtani fajunkat? Vagy azok, akik – úgy érzik, hogy nincs más alternatívájuk – erőszakot alkalmaznak a visszavágásra?

A média és más baloldali intézmények gyorsan dicsőítenek minden, saját oldalukról érkező fegyveres ellenállást. A kurdokat elnyomják, ezért joguk van terrorcselekményeket végrehajtani nemcsak Törökországban, hanem egész Európában is. Ugyanígy a muszlim koszovói albánok és a csecsenek. És természetesen az indiai vörösök bármelyik bandája Latin-Amerikában. (Az IRA mindaddig, amíg a szocializmus felülírja a nacionalizmust, a palesztinok pedig mindaddig, amíg nem jelentenek komoly veszélyt „Izraelre".) Még a gyilkoló olasz Vörös Brigádok és a németországi Baader-Meinhof csoport is adott a vörösbor radikálisainak. elragadó izgalmak. Valójában az egész nyugati világban az őrült peremen lévő kommunista és anarchista csoportok a kapitalista rendszer erőszakos megdöntését hirdetik. Békén hagyják őket, miközben minden nacionalista csoportot, még az erőszak alkalmazására utaló jeleket is, üldöznek, üldöznek és betiltanak. A nyilvánvaló ok az, hogy ezek az ostoba baloldaliak nem csak hogy nem jelentenek valódi veszélyt a ZOG-ra, hanem valójában a ZOG saját politikai maffiózói, akiknek szabad pusztítást okozniuk, hogy fizikailag megsemmisítsék a valódi ellenállást mind a marxisták, mind a kapitalisták, mind a cionisták ellen. mégpedig a nacionalista ellenzék.

Egy svéd példa pontosan mutatja, mire gondolok: Míg az igazságügyi kancellár bírósági eljárása három B&H nemzeti forradalmár ellen a White Pride zene terjesztése miatt zajlott Helsingborgban, vörös gyújtogatók felgyújtották a nacionalista rockegyüttes Ultima Thule nyköpingi stúdióját. . Míg ZOG jobb keze megpróbálja elkobozni (és végül elégetni) a hazafias rock CD-ket, a bal keze azonnal leégeti a CD forrását! Mi történt a művészet szabadságával? Hogyan merészelnek ezek a képmutatók nyögni a 3. Birodalom perverz és felforgató irodalom szimbolikus égetése miatt, miközben ezek a kvázi demokraták aktívan vagy passzívan engedik a kulturális szabadság elnyomását saját uralmuk alatt? Milyen jelzéseket küldenek a ZOG elkövetői ilyen akciókkal? Pusztán a terrorellenes uszítás.

Ha ez még nem elég, mit szólna ehhez: Ez az átok a valódi európai egységre, a bankárok és bürokraták, kozmopoliták és árulók „zsidó zsidósága" hisztérikus kampányba kezd Ausztria ellen, amiért gyakorolja demokratikus szavazati jogát az ország kormányában. saját döntése (lefogadom, hogy a ZOG sajnálja, hogy Ostmark most nem része a német szövetségi tartománynak!), ugyanakkor elfogad bármilyen kommunistát, kommunista-pártit vagy posztkommunistát más európai kormányokban, és több milliárdos majombizniszt folytat. a valaha volt legnagyobb kommunista diktatúrával, nevezetesen Vörös Kínával.

Mint mondtam, csábító a fegyveres ellenállás gondolataival, a szabotázs terrorcselekményeivel és a ZOG iga erőszakos megdöntésével kacérkodni. Napjaink elnyomó uralkodói pedig, akik az államilag engedélyezett terror különböző fokozataiban vesznek részt, senki mást, csak önmagukat okolhatja az úgynevezett „náci" terrorellenes kitörésekért. Az erkölcsi felelősség kizárólag azokat terheli, akik elnyomják mások jogait és fenyegetik ezeknek az embereknek a létét. Legyen ez kristálytiszta.

Bölcs dolog azonban teljesen elhagyni azt a néhány lehetőséget, amelyet az úgynevezett demokrácia még mindig ad nekünk? Személyszerint úgy gondolom, hogy meg kell próbálnunk a rendszeren belül dolgozni – az ésszerűség határain belül. Vannak olyan elvek és eszmék, amelyeket képviselünk, és amelyek soha nem sérülhetnek, bármit is követeljen tőlünk a rezsim. És néha elkerülhetetlenek az erőszakos cselekmények védekezésből vagy szükség szerint megtorlásból. De véleményem szerint meg kell próbálnunk kiaknázni azokat a lehetőségeket, amelyeket a mai törvények valójában adnak nekünk.

Vannak, akik más véleményen vannak. Ezt inkább tiszteletben kell tartani, mint elítélni. Senkinek sincs biztos receptje a győzelemre. Éppen ellenkezőleg, a lázadó rámutathat a háború utáni NS/nacionalista mozgalom eredményeire, amely a kudarcok végtelennek tűnő sorozatát mutatja. Ám azoknak, akik úgy döntenek, hogy kockáztatják saját és harcostársaik életét, sőt talán ártatlan mellékáróik életét is, nagy felelősségük van, amelyet nem szabad félvállról venniük.
Szellemi képzés és fizikai erőnlét nélkül ezek az emberek nem bírják ki a szombatot, és bár hősiességük és kezdeményező készségük csodálható, ez a csodálat soha nem pótolja a bátor elvtársak elvesztését a megtestesülés vagy a hiábavaló erőfeszítések miatti likvidálás révén.

Machine Translated by Google

Ez a könyv első sorban a politikai munkához készült kézikönyv, amelyet a Blood & Honor támogatói írtak, és azoknak írták. Ez nem a gerillahadviselés helyszíni kézikönyve. Ez utóbbiak a legtöbb túlélő ruhából könnyen elérhetőek. A témával foglalkozó könyvek az amerikai hadsereg kézikönyveitől az anarchista szakácskönyvekig terjednek. Ezért nem kívánok részletezni a háborús műveleteket. Csak annyit mondok, hogy még ebben a kérdésben is több magatartási iskola létezik. Vannak olyanok, akik hisznek a Vezető nélküli Ellenállás viszonylag új stratégiájában , ami azt jelenti, hogy a nemzeti forradalmárok egy parányi csoportjának kis sejtjei (beleértve az egyszemélyes hadműveleteket is), amelyek függetlenül cselekszenek, és közvetlen erőszakos és/vagy szabotázsakciókkal támadják a ZOG-rendszert. A kifejezést a jól ismert amerikai NS lázadó, Louis Beam alkotta meg, aki a következőképpen írja le: „Megfordítva, az UTOLSÓ, amit a szövetségi leskelők akarnak, ha van választásuk az ügyben, az az, hogy ezer különböző kis fantomsejt ellenzi. őket. Könnyű belátni, miért. Egy ilyen helyzet egy titkosszolgálati rémálom egy olyan kormány számára, amely mindent megtud, amit csak lehet az ellenzőkről. A szövetségieknek, akik bármikor képesek felhalmozni a számok, a munkaerő, az erőforrások, az információgyűjtés és a képességek elsöprő ereje, csak egy fókuszpontra van szükségük, hogy irányítsák haragjukat (azaz Wacót). Egy piramis stílusú szervezetbe való egyetlen behatolás az egész megsemmisítéséhez vezethet. Míg a Vezető nélküli Ellenállás nem kínál egyetlen lehetőséget a szövetségiek számára, hogy megsemmisítsék az ellenállás jelentős részét."

Egy másik híres amerikai nemzeti forradalmár, John Metzger, a háborús elvtárs így fogalmazott: „A Leaderless Resistance egy divatos cím azoknak az önkezdő fanatikusoknak, akik a faji és személyes túlélés ideológiáját fogadták el, és készek arra, hogy ezt bármilyen eszközzel megvalósítsák. kellett a cél. A kifinomult szervezetek idő- és pénzpocsékolás ebben az időszakban. Az egyed vagy kis sejt nagy hatalmat tart a kezében. Szüksége van a zsidónak végtelen találkozókra, hogy elmondja neki, hogy a náci az ellenség? Kell-e a farkasnak tagsági igazolvány a szarvas üldözéséhez? Az Unibombernek volt egyenruhája, vagy zászlót lengetett? A Leaderless Resistance nem a végtermék, de a legjobb a küzdelem ezen szakaszában. Az emberek azért csatlakoznak tagsági csoportokhoz, hogy érezzék a csoport ereje. Azt mondom, ha nem vagy erős, nincs olyan csoport, amely azzá tenne."

Mások ezt pusztán kaotikus és nem hatékony provokációnak tartják a kolosszális ZOG erőgép ellen. Előnyben részesítik a klasszikus gerilla stílusú hadseregszerű hadműveleteket központi koordinátorral és a „régi" iskola szigorú vezetésével. (A Leaderless Resistance érdekes és izgalmas kritikáját lásd: Resistance magazin, 2000. tél.)

Magam is kifejtettem ezt a Blood & Honor Scandinavia magazin egyik cikkében . 3, és arra a következtetésre jutott, hogy az érvelés mindkét oldalán vannak pro és kontra érvek (meglepetés, meglepetés). Úgy tűnik, hogy az LE stílus a legalkalmasabb az USA méretű és mentalitású országába. Amerikában hosszú és mélyen gyökerező hagyománya van az éber cselekvésnek, amely alig létezik az európai országokban. Különösen a skandináv társadalmak sokkal kisebbek, és ezért nehezebb anonim csapóerőként működni. Ez nem jelenti azt, hogy a skandináv országokban ne történtek volna kísérletek a társadalom egyéni fellépésekkel történő szabotálására. A Vörösök a század elején kezdték el, és a hatvanas-hetvenes években (bár sokkal csapnivalóbb módon) újra átvették a hagyományt. Norvégiában a hetvenes-nyolcvanas években meglehetősen véres próbálkozások voltak magányos NS farkasok részéről, míg Svédországban a nemzeti forradalmár elvtársak, akik végül az Árja Testvériség börtönszervezethez kötöttek ki, számos terrorcselekményt követtek el a Vezető nélküli Ellenállás elméletei szerint. Aztán ott volt a híres eset a svéd, úgynevezett Laser Man-ről, aki bevándorlók hosszú sorát lőtte le, és megölte egyiküket. És lehet, hogy Olof Palme marxista miniszterelnök svédországi meggyilkolása a Vezető nélküli Ellenállás végső tette volt, de lehet, hogy nem.

De eltekintve a Palme-gyilkosságtól, amely erős szervezetre utal a felmondás mögött, mindenkit elkaptak – legyenek azok vörös, kék vagy barna aktivisták. Fennáll annak a veszélye is, hogy a nacionalista vezetők a felelősség elkerülése, vagy ami még rosszabb, a saját kezük „bemocskolása" miatt népszerűsítik az ötletet. És igaz, hogy a svéd VAM (Fehér Árja Ellenállás) szervezetlensége és a vezető nélküli ellenállásra való hajlam miatt végül összeomlott.
Tevékenységük spontán és rosszul előkészített volt – túl gyakran a pillanatnyi „ihlet" eredménye, nem pedig az egyéni hadviselés óvatos stratégiája.

Szóval mi a válasz? Ez – mint az életben többnyire – sem igen, sem nem. Egyes országokban a Leaderless Resistance erősen ajánlott. Más országokban, például Németországban, a ZOG diktatórikus túlkapásai révén a megrögzött nemzetiszocialisták számára kötelező vévált. (A Rote Armee Fraktion Braune Armee Fraktionná változik a frusztrált STASI tisztek előtt!) Skandináviában – különösen Svédországban és Dániában – ma már jól szervezett NS mozgalmak léteznek, amelyek valóban ismerik a pontszámot. Készek legálisan dolgozni, ha a „demokrácia" megengedi. De hajlandóak változtatni a működési módjukon is , ha ez szükségessé válik. Az egység valóban erőt jelent, és az erős egyének jól szervezett mozgalma ezt az erőt megsokszorozza a tagok számával.

Machine Translated by Google

Másrészt egyes elvtársak egyedül dolgoznak a legjobban, és tevékenységük olyan természetű, hogy teljes névtelenségre van szükség, és egyetlen szervezet sem vállalhat felelősséget anélkül, hogy örökre elhagyná jogállását. Tavaly a Washington Post arról számolt be, hogy az FBI szerint azok a névtelen magányosok, akik megjelennek az ülléseken, de nem tagként, meghallgatják, de nem hallatják magukat – majd saját felforgató és erőszakos üzleteiket folytatják, az FBI szerint a legnagyobb veszélyt jelentik a társadalomra. Ezeket a magányos fehér farkasokat tisztelni kell, és magukra kell hagyni, hogy fajunk legrosszabb ellenségeit üldözzék. Nem várnak támogatást és segítséget, de elismerést és megértést érdemelnek.

Bármelyik utat is választja, végül senki máson múlik, csak Önön. Mindazonáltal, akár vállvetve dolgozol egy szervezetben az NS-társaiddal, akár az egyéni terrorelhárítás sötét és magányos útját választod, minden energiádat, szívedet és eszedet a tetteidbe kell fordítanod!

Machine Translated by Google

5. fejezet:
AZ AKTIVISTA

A nemzeti aktivista élete kicsit olyan, mint a régi társasjátékok körüli utazás. Az egyik mezőről a másikra ugrás közben gyakran olyan kártyát kell választanod, amely vagy visszavisz a kiindulópontra, pénzt fizet, kivárásra kényszerít, börtönbe zár, vagy - ami pozitívum - ad. egy újabb lehetőség a kockadobásra, lehetőséget veszi, hogy előre ugorjon, vagy más módon jutalmazzon. Ez egy sok veszélyével és kevesebb jutalommal járó utazás, amely végül a végállomásig visz – győztesként, vagy ha sok játékos vesz részt, nagyobb valószínűséggel vesztesként. Az izgalom a játékban rejlik, de a tevékenység célja továbbra is a győzelem.

Nos, az igazat megvallva, az élet játékában a jutalmak kevesebbek, és sokkal jobban eltérnek egymástól, mint a veszélyek és a hátráltatások. Az ellenkező javát szívlelni nemcsak hamis lenne, hanem értelmetlen is. Nincs szükségünk olyan játékosokra, akik nem vállalják a kockázatot és elfogadják az esélyeket. A nyerési esély is sokkal kisebb. Másrészt a társasjátékok elvesztése nem nagy dolog, míg a hatalomért folytatott küzdelemben elveszíteni nem kevesebb, mint egy katasztrófa, ahol senki sem lesz második, és ahol végül még az úgynevezett győztes is kiesik. A földi élet az árja ember civilizáló, vállalkozó és stabilizáló hatása nélkül nem más, mint teljes katasztrófa.

Mindenféle akadályt találsz, ha belekeveredsz a fehér faji politikába. A kezdő aktivista politikai „karrierjét” pedig nem a Vörösök és a ZOG jelenti a legnagyobb veszély. A leghatékonyabb közömbösítők a saját területén találhatók: szülők, feleség/férj, fiú/barátnő, tanárok, főnök, munkatársak és így tovább. Egy dolognak kristálytisztán kell lennie mindenkinek, aki részt akar venni a harcunkban. Soha többénem fogsz teljesen „normális” életet élni, és minél jobban részt veszel az ügyünkben, annál kevésbélesz normális. Ez nem azt jelenti, hogy az életed „abnormálisra” fog fordulni.
Csak búcsút kell mondanod a sok hétköznapi karrierlehetőségnek, annak a tizenhárom-egy tucat „barátnak”, annak a fiúnak vagy barátnőnek, aki talán jobban szeret téged azért, amit akar tőled, mint aki valójában vagy. természetesen a tiszteletreméltóság, amelyre szüleid vagy házastársaid vágynak, és a tanáraid felkészítenek rád. Nem számíthatsz biztonságos életre a szó burzsoá értelmében. De egy létező életet fogsz élni, és ami még fontosabb: értelmes életet!

Szomorú tény, és különösen nehéz nekünk, akik hiszünk a családi élet értékeiben, és látjuk a rend és a fegyelem elvi fontosságát, de egyszerűen figyelmen kívül kell hagyni a hozzátartozók minden jó szándékú tanácsát a nacionalista szerepvállalás elkerülésére. Ha nem, akkor merem állítani, hogy a motivációd soha nem volt olyan erős, és amúgy sem vennéd fel az előtted álló küzdelem nyomását. Sok szülő mindenféle megtorlással, sőt egyes esetekben teljes elutasítással fenyeget. Ez többnyire az Ön iránti valódi szinte törődésükből fakad, és csak kétségbeesett fenyegetés lesz. Abban a néhány esetben, amikor valójában teljes törés következik be, azt hiszem, hogy ezt inkább az okozza, hogy a család törődik önmagukkal, mint megfelelő állampolgárokkal, semmint az önfejű és rakoncátlan fiukért vagy lányaiért. Ami a fiúkat és a barátnőket, a férjeket és a feleségeket illeti, azért kell szeretniük, aki vagy, nem azért, amilyen vagy. Egy jó tanács: randevúzzon és házasodjon össze egy olyan személlyel, aki osztja a nézeteit. Egy kapcsolat néha elég nehéz politikai viták nélkül. Tapasztalatból tudják mozgalmunk veteránjai, hogy a politikailag vegyes házasság többnyire tragédiával és bánattal végződik – évekig tartó káros kompromisszumok után mindkét oldalról.

Ha politikai ellenségeinkről van szó, nincs valódi érvünk ellenünk. Természetesen ezután fizikai erőszakhoz fordulhatnak, de többnyire elegendő, ha félelemérzetet keltenek ellenfeleikben. Sok olyan elvtárs, aki túlélte szerettei nyomását, összeomlik ettől a bénító félelemtől, amikor a sajtó nyilvánosságra hozza a nevét és – ne adj isten – képeket a média „náci” leleplezéseinek végtelen sora kapcsán. És akkor mi van? Mi történhet? Nos, néhány esetben kettős életük véget ért, és titkaikat nyilvánosságra hozták. Ott megy a szakszervezeti tagság, eltűntek a felületes ismeretségek, néhány idióta rossz szemmel néz. Megint mondom: akkor mi van? Rendben, fennáll a veszélye, hogy elveszíti a munkáját. De ne csak úgy távolodj el tőle; harcoljon vissza, és keressen egy jó ügyvédet, aki kap egy kövér kárpótlási csekket. Még mindig vannak jogaid, és bár a ZOG szabályozza, továbbra is be kell tartania azokat a törvényeket, amelyek az igazságosság árja fogalmaiból származnak. Légy bátor, és viselkedj úgy, mint az a Whiteman, akiről azt mondod, hogy képviseled! Soha ne mászzon fel, és soha ne hagyja, hogy harc nélkül rávegyenek a jogaidra. Az emberek általában csodálják a bátorságot, és tisztelik az elvek emberét. Ahogy az ellenségeink is félnek az ilyen tulajdonságoktól. Bármi legyen is a politikai nézete, azt fogja tapasztalni, hogy hosszú távon első sorban személyes viselkedése alapján ítélnek meg. Az őszinteség és a becsület, a tisztesség és a félelmetlenség révén legyőzheti a média megjelenésének legtöbb negatív hatását.

Machine Translated by Google

Svédországban az egyesült ZOG média rendkívüli eszközöket alkalmazott, hogy – szavaik szerint – „megállítsák a fasiszta erőszak növekvő hullámát". Svédország 62 vezető nacionalistájának a négy legnagyobb újság általi leleplezése feltehetően összetörte a nemzetiszocializmust az országban. Éppen ellenkező leg, egészséges megtisztulási folyamatként működött, kiszűrte a gyengéket és a gyávákat, meghagyva a megtörhetetlen keményvonalasokat, akiknek minden „tiszteletreméltóságuk" vagy állásuk elvesztése csak több motivációt és időt adott nekik a politikai közdelemben való részvételre. Bár úgy gondolom, hogy ennek a médiakampánynak a fő célja az volt, hogy pénzt keressenek a közvélemény kíváncsiságából, bármilyen őszinte remény is volt a médiavakondoknak az „antifasizmus" szolgálatába állítása érdekében, azt az idegenek hisztériájáról szóló tucatnyi cikk tényleges eredménye összetörte. . Valójában minden országnak meg kell tapasztalnia, mi történt a svédországi ZOG-lapok oldalain. Ezáltal az NS mozgalmat többénem szennyeznék tisztátalan elemek, amelyek személyes okokból hátráltatják a mozgalmat és/vagy tovább rontanák közdelmünket vagy kárt okoznának. A színlelők és haszonleskők, pisi-művészek és popsztárok rémálma a mi Mozgalom áldása lenne!

Természetesen ott van az erőszaktól való alapvető félelem is, amelyet sokaknak meg kell tanulniuk lekközdeni. Nincs ebben semmi szégyen. A legtöbb ember – még a mi sorsunkban is – nem hajlamos az erőszakra, sőt még hozzá sem szokott. Jellemük lehet, hogy nem erőszakos, de természeténél fogva minden egészséges emberben megvan az erőszakos ösztön. Előfordulhat, hogy bizonyos egyének vagy fajok körében gyorsabban felbukkan, de minden genetikailag épelmű ember hevesen reagál, ha az élete forog kockán. Még a természet legszelídebb lényei is erőszakra fordulnak, ha sarokba szorítják.

Itt az intellektuális tanulmányok nagyon keveset tehetnek, kivéve, ha rámutatnak az erőszak ideológiai esetére bizonyos helyzetekben. Az embernek csak edzéssel és gyakorlással kell legyőznie a félelmét. Ez pedig azt jelenti, hogy olyan tevékenységekben veszünk részt, amelyek erőteljes konfrontációhoz vezethetnek. Itt elengedhetetlen a veteránok teljes támogatása és a harcostársak szoros elvtársi kapcsolata. Mindannyian voltunk „újoncok" egyszer, és a megkeményedt elvtársaknak kell látniuk, hogy ez ne kerüljön oda. Szerintem nagyon kevesen szokták meg a politika erőszakos oldalát, de meg kell tanulni együttélni vele. Mert a mi helyzetünkben ez valójában az élet szomorú ténye. Azt sem mondom, hogy az összes káderünket ki kell küldeni az utcai bemutatók és felvonulások harcterére. Fel kell ismernünk, hogy egyesek egyszerűen nem működnek jól ilyen helyzetekben, és persze ott van a biztonsági elem. Vannak közöttünk, akik az anonimitás leple alatt sokkal többre képesek.

Ez nem mindenki számára ingyenes módja a bajok elkerülésének. Ez azokra vonatkozik, akik olyan kényes munkákat és pozíciókat töltenek be, amelyek a Mozgalom javát képezik, mint például az ügyvédek, bírák, rendőrök, tisztek, bankárok, újságírók stb., valamint természetesen a fedett beszivárgókra. Ez évekig zavaró érdekkonfliktus volt a Mozgalomon belül. A vezetők nehezen fogadták el, hogy egyes elvtársak inkább az oktatásukra és/vagy a karrierjükre koncentráltak, mintsem hogy látványos politikai mutatványokban vegyenek részt. Túl sokszor volt szükség erre az indítékok szkepticizmusára. Amikor az NS várományosa talált egy divatos pozíciót az életben, gyorsan eltűnt a látókörből. Ahogy egy barátom gúnyosan fogalmazott: „Soha nem látni senkit Porsche autóval a mozgalomban!" Mégis, még ezek közül a látszólagos felmondók közül is ragaszkodnak belső hiedelmeikhez, még akkor is, ha annyira hallgatnak róla. Más szóval, alvó eszközei az ügynek. A Mozgalom feladata, hogy meggyőzze őket arról, hogy az ő érdekük és a miénk is az, hogy valamilyen módon hasznossá tegyék magukat. A magas helyeken való kapcsolattartás soha nem rossz, köreinkben pedig finoman szólva is alig van ilyen. Ezért a lehető legjobban kell termesztenünk őket. Még jobb, ha a Mozgalom a kezdetektől figyelemmel kísérheti támogatója oktatási és szakmai pályafutását. Tudom, hogy ez egy kényes és gyakran hiábavaló munka, ahol nagy a kudarc kockázata – akár a kitettség, akár a lemorzsolódás miatt. De a sikeres esetek jutalma akkor nagyobb. Nyilvánvaló okokból szükségünk van kapcsolatokra a rendőrségen és a jogrendszerben, szükségünk van sikeres üzletemberekre, akik anyagilag támogatnak bennünket, belső kapcsolatokra van szükség a sajtóval, hogy jobban bemutassuk ügyünket, szükségünk van katonai képzettségű elvtársakra a jövőbeni fegyveres konfliktusok lehetőségéhez, és így tovább. De még mindig szükségünk van a jó öreg hagyományos politikai katonára. Nélkülle minden más energiapazarlás. Az elvtársak ezen kategóriája mindig is uralkodó lesz, és ezért ennek a helyszíni kézikönyvnek a fő célpontja.

Ennek a fejezetnek nem az a célja, hogy pontosan megmondja, mit kell tennie. Ez kizárólag a saját képességeitől és preferenciáitól függ. Amit azonban megkövetelnek Öntől, az az, hogy minden erőfeszítését, energiáját és képességeit a részvételbe fordítsa.
Nincs több hasznunk a hobbiknak, részmunkaidős politikusoknak és hétvégi harcosoknak. Az ilyen emberek már túl régóta a mozgalom terhei. Mivel azonban kézikönyv a B&H és az NS aktivistái számára, helyénvaló, hogy adunk néhány iránymutatást a különféle tevékenységi formák közül, amelyek közül választhat.

Ha nem a foglalkozás érzékenysége akadályoz, akkor érdemes rendszeresíteni! És még ha a munkája tiltja is, gondos, de állandó kapcsolatot kell tartania a Mozgalommal. Ennek egyik hatékony, de visszafogott módja a számos NS/WP/B&H webhely. De általános szabály, hogy szervezettnek kell lennie. Olyan sokféle szervezet és aktivista szint létezik, hogy több mint elegendő alternatíva közül választhat.

Machine Translated by Google

A Blood & Honor mozgalomban a vezetés nem olyan szigorú, és a szervezeti formák sokkal lazábbak, mint a legtöbb más NS csoportnál. Ez azonban nem jelent anarchiát vagy azt, hogy semmit sem követelnek tőled. Éppen ellenkezőleg, a B&H különösen a személyes kezdeményezésre támaszkodik, amely szilárd nemzetiszocialista meggyőződésen alapul. Fiatalos szervezet lévén, amelynek fő vonzereje és domináns propagandaeszköze a zenei szcéna, tisztában vagyok a számos kockázati tényezővel. Az alkohol, a sztárság és a haszon a fő csali, amely túl sok potenciálisan jó nacionalistát pusztí tott el.

A King Alcohol mindig is szívesen látott és megtisztelt vendég volt köreinkben – a durva és lármás német SA-emberek kezdeteitől a mai skinhead tömegekig. És hogy ez a Mozgalom alapszintjére korlátozódó jelenség, az egyszerűen mí tosz. Az SS elit katonái, valamint a pártvezetők alkoholos szellemek hatása alatt álltak. Adolf Hitler tökfejű volt. Ő is vegetáriánus volt. De a der Führer egyedülálló volt, és nem tartozom azok közé, akik az alkoholt mint elvet ellenzik. A kádereinkre nehezedő állandó nyomásnak biztonsági szelepre van szüksége, és az alkohol sokak számára egyszerűen a szükséges kikapcsolódás eszköze. Persze a túl sok átok lehet, de láttam olyanokat is, akik sajátos ideológiai okokból huzamosabb ideig teljesen mellőzik az alkoholt, hogy aztán valamilyen idegösszeomlásuk sokkal nagyobb személyes és politikai károkat okozzon, mint egy normál alkoholfogyasztás. Egyetértünk ebben: Ha úgy döntesz, hogy alkoholos italt fogyasztasz, akkor van idő és hely – és határ.

Azt mondják, minden relatív. A sztárság minden bizonnyal az. Sajnos nem vagyunk túl sokan a környéken, de még korlátozott számú rock'n'rollerünk között is megvan a vágy a hírnév és a vagyon után. Az utóbbi időben azok a szervezetek, amelyek egészen a közelmúltig elfogadták egyes „sztárok" padlásait és követeléseit, rendbe tettek színtereket, véget vetettek az arroganciának és az indokolatlan jogdíjköveteléseknek. Másrészt az, hogy egyes nacionalista(?) lemezcégek készpénzzel a zsíros kezükben arra törekednek, hogy a WP rocksztárjait a kiadójukhoz juttatják, gyakran aránytalanul és felfeléhajtja a művészek önbecsülését és pénzigényét. levegőben. Ha Ön a WP művésze, ne feledje, hogy tevékenységének célja a fehér faji nacionalizmusról szóló üzenetünk propagálása, saját népünk szórakoztatása és inspirációja, valamint a mozgalom támogatása. Ha a pénzre vágyik, azt javaslom, próbálja ki a mainstreamet, és nézze meg, milyen messzire visz ez, mielőtt belefulladna az összetört illúziók és álmok kozmopolitikai csatornájába. Ha érdekel a hírnév, tudnod kell, hogy a közönséged nagyra értékeli az üzenetet, amit hozol, és azt az örömet, amelyet nemzetiszocialista társaiként adsz nekik. Természetesen Önnek – ha lehet – kárpótolni kell az ideje és fáradozása, de ahogy mások azt teszik, amiben jók a mi ügyünk érdekében, úgy Ön sem számíthat különleges VIP bánásmódra. Ian Stuart többet tett a Movementünkért, mint a legtöbb, és határozottan többet, mint bármely más fehér rocker. Soha nem volt arrogáns hozzáállása, soha nem gazdagodott meg felbecsülhetetlen értékű munkájából anyagilag. Ott van a bálványod, nem Elvis Presley vagy a The Rolling Stones!

Ha igazán hiszel abban az ügyben, amelyről énekelsz vagy amiért játszol, akkor a „tömegeink" elérése és a folytatásra való motiváció elégtétele önmagában a legnagyobb jutalom. És szerencsére ma már sok művész van, aki megérti ezt. Betegek és belefáradtak a primadonna padlásba és a nyerészkedésbe, amely Ian tragikus halála után került felszínre. Most visszajátszanak! Szövegeik megalkuvást nem tűrnek, kiadóválasztásuk politikai jellegű, követeléseik inkább tisztelet és támogatás, mint arany és csillogás.

Természetesen ők is megkockáztatják a ZOG üldözését – mint mi mindannyian. De miért számít tanának többet, mint a többiek? Fehér Erő művészként nagyszerű munkát végzel a Mozgalomért, körbeutazhatod a fehér világot, találkozhatsz ihletett és hálás közönséggel, és megoszthatod testvéreid örömét és lelkesedését. Hogy miért kockáztatná ezt bárki anyagi haszonszerzés és szánalmas személyes pop „sztárság" miatt, vagy miért mond le róla alaptalan félelmek miatt, az nem érthető. És biztos vagyok benne, hogy ugyanez vonatkozik rád is, olvasó elvtárs! Tehát ha van tehetséged és üzeneted, ragadd meg azt a mikrofont, a gitárt vagy a dobrudakat, és kezdd el terjeszteni a White Pride and Power hangzását. A saját elégedettséged érdekében igen; de még inkább a nemzeti forradalom és árja fajunk jövője érdekében.

Aztán ott vannak a Mozgalom zenészei. Könnyű azt élet, ha kizárod a politikát a motivációdból.
De akkor – saját döntése alapján – nem igazán számít that arra, hogy elfogadunk. Éppen ellenkezőleg, úgy kell tekinteni rád, mint a parazitára, aki vagy, és úgy is kell kezelni. Most már kétlem, hogy ezeknek az árnyas karaktereknek nem szánna időt arra, hogy elolvassa ezt a könyvet (bár Wotan tudja, ha nem teszik fel a fényes értékesítési katalógusába!), és biztosít hatok mindenkit, hogy nem a kapitalista beszivárgóknak íródott. mozgalmunkról. Inkább – sok egyéb mellett – figyelmeztetésként szolgál ezekkel és mindenki mással szemben, akik gyengítik ügyünket kicsinyes önérdekek miatt.

Machine Translated by Google

Ez nem azt jelenti, hogy mindazok, akik a White Power rock gyártásával, forgalmazásával és értékesítésével foglalkoznak, szélhámosok és tolvajok. Sokan úgy látják, hogy a gyártási folyamat és az értékesítési pontok kiváló eszközök a mozgalom számára történő forrásteremtéshez. Mások, bár magánkezdeményezés vezérelnek, zenével és pénzadománnyal is segítenek bennünket. Szakemberekre van szükségünk közénk, üzleti területen is. Ha van ilyen tehetséged, akkor vagy a már létező lemezkiadókkal kell felvenned a kapcsolatot (lehetőleg a Mozgalom sajátjával), vagy pedig gondosan indítsd el saját WP-termékek szétosztását a helyi elvtársak között – majd vigye el onnan. Többeket ismerek, akik ebből a szerény tevékenységből világméretű vállalkozásokat alapítottak. Csak győződjön meg arról, hogy a szíve és a meggyőződése, nem a kapzsiság és a haszon, a domináns hajtóerő.

Tudva, hogy a WP zeneipar mennyire fontossá vált az NS szcéna számára általában, szeretnék egy kicsit elidőzni a „show" tényleges lebonyolításán. Amint arra már korábban rámutattam, a tömegünk – jóban és rosszban egyaránt – nincs megáldva sok üzleti tehetséggel. Ennek ellenére meg kell próbálni legalább üzletszerűen működtetni az értékesítési pontokat. A túl nyilvánvaló amatőrizmus nyitva hagyja a nyereség gyöngyházi kapuját a Shylockok és a shystersek előtt. Ha csomagküldő rendelést futtat, akkor erre a feladatra kell koncentrálnia, és ez legyen a szabály az ügyfelek kiszolgálásában. Lehet, hogy ezt feleslegesnek tűnik kiemelni, és a legtöbb üzleti műveletben ez nyilvánvaló dolog. Mindazonáltal nehezünkre esik a munkaerőhiány, valamint a ZOG szabotázsa minden formában és módon – a cenzúratörvényektől kezdve a razziákig és postai rablásokig. Szégyelljük azokat az ügyfeleket, akik ezt tudatlanok vagy közömbösek, és indokolatlan szolgáltatási igényeket fogalmaznak meg, vagy igazságtalan kritikát fogalmaznak meg. De szégyelljék azokat az üzletvezetőket, akik figyelmen kívül hagyják ezeket a tényeket. Ha értékesítési tevékenységet folytat, az nem hobbi. Nagy összegeket generálhat, politikai katonáink zsebéből és – legalábbis részben – a Mozgalom működtetésére fog (vagy kellene!), olyan pénzeket, amelyek kiváltják a ZOG haragját és tetteit. Más szóval, teljes figyelmet igényel. Amikor értékesítési katalógusokat küld, próbálja meg raktáron tartani, amit kínál. Amikor megrendeléseket kap, próbálja meg azokat a lehető leggyorsabban kiszolgálni. (Úgy tűnik, nincs vége azoknak a kifogásoknak, amelyekkel a lustaságot magyarázzák ebben a kérdésben.

Közös bennünk, hogy csak ilyenek: kifogások, kifogások és semmi több!) Őrizze meg a megfelelő, de biztonságos fájlokat és könyveket, és ügyeljen arra, hogy számítógépe merevlemeze biztosan nem megfelelő hely ezek tárolására.

Használj elsőbbségi levelet! Ami a túl sok nacionalista aljasság veleszületett vonásának tűnik, lelassítja működésünk ütemét. És regisztrálja a fontos leveleket és értékes csomagokat. Akkor legalább van nyugtája, ha a ZOG ügynökei megpróbálják eltéríténi a küldeményeit. Legyen óvatos a túlságosan felismerhető visszaküldési címekkel – különösen, ha NS-termékeket szállít olyan országokba, mint például Németország (ahol még titkos átvételi címekre is szükség lehet). Ha a tartalom nagyon ellentmondásos vagy nem túl értékes, hagyja ki teljesen a feladó adatait.

Végül, de nem utolsósorban: ügyeljen a beérkező pénzekre. Nem a tiéd, mint költőpénz, és nem is az, hogy egy teljesen más projektre tereld – bármennyire is megérdemelten. Ha a szükséges költségeket – beleértve a béreket is – fedezték, használja a tőkét arra, hogy újra fektessen be olyan árukba vagy gépekbe, amelyek függetlenebbéteszik működését a nem NS vállalkozásoktól.

Nagyon sok helyet töltöttünk a sziklarészen. Ez nem jelent különösebb preferenciát a szerzőtől. Ez csak azt jelenti, hogy az NS és a nacionalista tevékenységek nagy részét képviseli ma, és különösen a Blood & Honouret, akár tetszik, akár nem. Ezért fontos ennek a domináns propagandagépezetnek a megfelelő működésének biztosítása.

A legtöbben azonban csak periférikus kapcsolatban állnak a WP zenei színtérével. Veszel és hallgatsz CD-ket, esetleg részt veszel néhány koncerten, ez minden. És még ez sem kötelező. Nem kell szeretned a rockzenét, vagy nem kell skinheadnek kinézned ahhoz, hogy az NS közösségünk tagja legyél. A te nézeteid és a munka- és áldozatkészséged számít ezekért a nézetekért.

A B&H támogatójaként és/vagy valamely NS szervezet vagy nacionalista párt tagjaként be kell látnia, hogy azok az idők, amikor bárkit befogadtak és bármit eltűrtek, csak a taglétszám fenntartása érdekében, elmúltak – legalábbis nemzetiszocialista környezetben. Elvárják, hogy úgy cselekedj, ahogyan prédikálsz, és úgy élj, ahogy tanulsz. Ne feledje, hogy az ellenséges sajtó állandóan reflektorfényei vagyunk rajtunk, és a kékruhás fiúk éberen figyelik minden tevékenységünket. Ez nem mentség az inaktivitásra, csupán emlékeztető arra, hogy az agyát és a beleit is használja. Ha Ön a Mozgalom vezető, jól ismert alakja, ezek az irányelvek természetesen még fontosabbak.

Tisztában vagyok vele, hogy előfordulhatnak olyan helyzetek, amikor a ZOG törvényeit egyszerűen figyelmen kívül kell hagyni. Ilyen esetekben törekedni kell arra, hogy ne veszélyeztessék az egész csoportot. Csak a nagy tapasztalattal rendelkezők és a legkeményebb lelkivilágúak vállalhatnak ilyen feladatokat. És itt természetesen nem a bevándorlók elleni vétlenszerű támadásokról vagy az értelmetlen futballerőszakról beszélünk.

Machine Translated by Google

Az ilyen intézkedések teljesen kontraproduktí vak. Inkább politikai ellenségeinkre koncentráljunk. Hány potenciálisan jó elvtárs nem rohad a börtönben, és nem pazarolja életét értelmetlen erőszakos cselekményekre, amelyek politikai értékű célpontok ellen irányulnak? És ha Ön úgynevezett huligán, megkérdezem: hajlandó-e vállalni a fizikai konfrontációt a politikai demók során, mint a futballpályákon? Még ha a válasz igen, arra buzdí tom, hogy tisztázza a prioritásait. A huliganizmus legfeljebb a fizikai és szellemi harci gyakorlat brutális formája. A legrosszabb esetben a korábbi idők véres testvérháborúinak miniatűr változata, ahol a fehér szurkolók harcolnak egymással egy csapatért, amelyet valószí nű leg cionista pénzemberek irányí tanak, és valószí nű leg szí nes játékosokat használnak és reklámoznak.

Van egy belső fenyegetés is, amellyel meg kell kü zdenü nk. Nem ellenséges beszivárgásról van szó, bár gyakran ez az ellenséges ü gynökök legjobb fegyvere, amikor sikerü l behatolniuk a mozgalmunkba. Ez egy rák, amely belü lről falja a szervezeteket, és sok igazán nagy nacionalista párt bukásának volt a fő oka. Arra a pusztí tó pletykaterjesztésre gondolok, amely mozgalmunkat évtizedek óta kí sérti. A hazafitársak háta mögötti diszkrét suttogás, a ví gan terjedő alaptalan pletykák, a pinceszint fölésoha nem érő gonosz vádak.

A nacionalisták hajlamosabbak az effféle civakodásra és civakodásra? Nehéz megmondani, de a környezet mindenképpen táptalaj mindenféle pletyka- és pletykaterjesztéshez: egy zárt kör állandó nyomás alatt és támadás alatt, egy szélesebb kör, akik sokkal többet buliznak, mint bulizik és akik lelkesedés és aktivizmus hiányát „épí tő kritikának” álcázott tétlen pletykálkodással magyarázzák. És persze ott van a klasszikus és mindig felbukkanó irigység azok iránt, akik sikeresek vállalkozásaikban, és a nagyobb politikai befolyással rendelkező k főtékenysége.

Ez egy gyilkos betegség éppolyan hatékony, mint a félelemhiba. Politikai szerepvállalásom kezdetétől fogva találkoztam vele (fiatalon kezdtem, és már egy ideje...) és mindenhol megtaláltam, ahol jártam (és szinte az egész NS-ben jártam...)). Még mindig megy és megy, elű zi tő lü nk a jó embereket, és megmérgezi mind a buli pletykáit, mind a hallgatóit. Természetesen ez a fajta mentális vámpí rizmus a visszaeséseken és a nehéz időkben virágzik. Ám ha elő relépés történik, az gyorsan megváltoztatja a jellemét a rosszindulatú „kritikáról” az irigy hatalmi harcokra.

Bár úgy tű nik, nem lehet nyerni, ez az, amivel már nem tudunk együ tt élni. Ezt az öngyilkos tevékenységet ki kell irtani a körü nkből. Arra kérem Önt, hogy hagyja abba a botrányos történetek hallgatását az elvtársaival szembeni meghatározatlan vádakról, és reagáljon a vezető inek hátba szúrására. Mondd meg ezeknek a gyű löletkeltő knek, hogy mutassák be vádjaik bizonyí tékát, vagy mutassák ki elégedetlenségü ket közvetlenü l az illetékeseknek. Tudod, hogy bármi más nem csak határozottan nem árja, hanem tiszta szabotázs és árulás is a Mozgalom ellen. Csak egyetlen gyógymód van ellene, és ez a hű ség és a becsü let maximális adagja. Politikai katonák vagyunk a legendás SS-légiók szellemiségében, vagy egy rakás kurva, az időnket vesztegetve, a keleti bazárok pletykájával tönkreteszik a saját szervezeteinket?

Elnézést kérek, ha esetleg sötét és szomorú képet festettem az NS Mozgalom életéről. Helyi kézikönyv lévén, ennek a könyvnek az a célja, hogy eligazí tsa a hatékony részvétel felé, de megtaní tsa a problémák elkerü lésére és a veszélyek lekü zdésére is. Életem 75%-ában a nacionalista mozgalomhoz tartozom, és nem bánom meg, hogy részt vettem benne.
Bárcsak néhány dolgot másképp csináltam volna – mind a magam érdekében, mind ü gyü nk elő rehaladása érdekében. Rengeteg móka és izgalom volt részem, és ő szintén úgy érzem, hasznos munkát végeztem a mi érdekü nkben. De be kell vallanom, hogy sok időt is elpazaroltak buta projektekre és hü lye emberekre. Nem akarom, hogy ugyanazokat a hibákat kövesd el. Ha politikai gyerekkoromban rendelkeztem volna egy ilyen könyvvel, akkor talán képes lettem volna távol maradni sok problémától, és jobban koncentrálhattam volna az igazán fontos dolgokra. Akkor legalább a hibáimnak lesz valami pozití v hatása, tanulságul szolgálva azoknak, akik most az aktí v politikai harc kü szöbén állnak.

Egy újságí ró nemrég megkérdezte, nem érzem-e rosszul magam a sok zaklatás és a politikai szerepvállalásomból fakadó problémák miatt. Azt válaszoltam, hogy ha megtagadom a saját nézeteimet, nem reagálok, ha szörnyen rosszul mennek a dolgok, hagyom, hogy a kultúrám eltorzuljon, és a népemet kiirtsák ujjem emelése nélkü l, attól még rosszabbul érzem magam, mint bármitő l, amit ellenségeink rám vethetnek. Bí zom benne, hogy te is hasonlóan érzel.

Nincs nagyobb elégedettség az életben, mint az a tudat, hogy válaszoltál ő seid hí vására, és harcoltál néped jövő jének megmentéséért. A kozmopolita terror növekvő hulláma ellenére egyre több árja támad fel és harcol vissza. Azzal, hogy csatlakozol a kü zdelmü khöz, életed értelmesséválik a szó legmélyebb értelmében. És megosztod a kü ldetést és a sorsot fehér harcostársaiddal – a bajtársi közösség és a közös életcél: árja fajunk túlélése és jóléte. Egy ilyen részvétel korántsem szomorú és komor; ellenkező leg, ez egy örömteli és dicső séges csata, amelyet szent vérü nk fényes lovagsága ví v.

Machine Translated by Google

6. fejezet:
A JÖVŐ

A „Blood & Honour: The Way Forward” cí mű könyvemben általánosságban tárgyaltam harcunk jövőjét, és arra a következtetésre jutottam, hogy van esélyünk a sikerre. De ehhez minden bátorunk és eszünk kell, ősi isteneink áldása és ez a döntő darab tiszta szerencse!

Ebben a könyvben megpróbáltam néhány konkrétabb tanácsot adni arra vonatkozóan, hogyan csökkentsem a régi Wotantól és a nyúllábtól való függőséget, és hogyan juthatok előre a saját források terén. Ennek ellenére semmiképpen sem tudjuk elszigetelni harcunkat a világpolitika és a hatalmi struktúrák valóságától. A jövőben nemcsak nemzetközi léptékű működésre kényszerülünk, hanem teljesen új szövetségek kialakítására, merész új taktikák és stratégiák megválasztására is. Az agy fontosabb, mint valaha, de még mindig nem lehet megkerülni a jó, régimódi kemény munka és bátorság szükségességét.

Nagy változások idején élünk, legtöbbjük rosszabbra fordul. Vannak azonban jelei a Sion Új Világrendje elleni reakciónak. Tisztában vagyok vele, hogy az osztrák Jörg Haider egy olcsó csaló, de az is tény, hogy az internacionalizmus elleni kiállása, az osztrákbarát kampánya és a nemzetiszocializmussal kapcsolatos, legalábbis olykor rokonszenves megjegyzései nyert. Adolf Hitler népének rokonszenvét, nem pedig szánalmas kifogásait az úgynevezett világközösség kedvéért. Hasonlóképpen van Vladimir Sjirinovskink Oroszországban. Igen, tudom, hogy a származása megkérdőjelezhető, és tudom, hogy orosz imperializmusa túl sokszor elragadja. De ismét a radikális és faji nacionalizmus az, ami a Dumában tartja – a cionista média által oly sokszor kihirdetett politikai halálos ítélete ellenére. Hasonló példákat találhat Szerbiában, Szlovákiában és Fehéroroszországban a cionista világrend kormányzati vagy legalábbis politikailag befolyásos ellenállására.

Sajnos vannak komoly visszaesések is. Tudjman elnök horvátországi halála megnyitotta ezt az országot az Új Világrend cionista árusai előtt, és az EU áldásának ígéretére gyorsan megválasztottak egy hivatásos opportunistát, aki a vándor cseh zsidónő, Ms Albright felügyelete alatt esküdött fel. Szerbiában pedig a milícia Arkant és a szerb külügyminisztert lőtte le a politikai gengszterizmus rejtett keze. Helyes találgatás és meglehetősen hivatalos vád Szerbia részéről, hogy a nyugati blokk a szerb városok utcáin folytatja megsemmisítő háborúját.
Természetesen Szerbia bölcsőjének, Koszovónak az elvesztése az albán-muszlim imperialisták számára tragikus méretű politikai vereség volt. Az a tény azonban, hogy a háború ismét visszatér Európába, megtöri a kialakult rend status quo-ját, és megnyitja a kaput a régóta elfojtott agresszió, valamint új politikai konstellációk előtt. Ugyanez vonatkozik Oroszország muszlim terroristák elleni hadjáratára is a déli határok mentén. Szomorú hír lehet, hogy a kommunisták ismét erősek Oroszországban, de a jó hír az, hogy hajtóerejük ma már nem Marx és Lenin régi kozmopolita szellemei, hanem az orosz nacionalizmus és az erős anticionizmus (a vezetőjük még a határozottan nem kóser kifejezés ZOG!). Valójában, bármit is igazoljon a jövő, Oroszországban van egy növekvő vörös-fekete politikai szövetség, ahol a nacionalista politika nemcsak egyesíti ezeket a pártokat, hanem a szövetség mindenek felett álló eleme is lesz. Az Oroszországon kívüli nacionalista társaikon múlik, hogy kapcsolatot tartanak fenn orosz bajtársaikkal, és befolyásolják az ottani legjobb „fasiszta” erőket, hogy ez a nacionalizmus ne fejlődjön klasszikus soviniszta imperializmussá, hanem Oroszország – és Európa többi részének – javára kerüljön felhasználásra. is!

A politika kisebb és kevésbévére, de mégis lényeges színtén más szövetségeket kell kötni közvetlen politikai jövőnk biztosítása érdekében. A kitiltással való fenyegetésekre és az internetes cenzúratámadásokra gondolok. Itt nagyon racionálisan és pragmatikusan kell cselekednünk, fáréteve hosszú távú törekvéseinket, hogy túléljük a jelent. Mind a libertáriusok (elvi okokból), mind a Vörös tábor intelligensebb elemei (a miénkhez hasonló okokból) elutasítják a ZOG-nak a nacionalizmus elleni politikai tilalmakra vonatkozó követeléseit és a kibertársadalom szabadságjogainak korlátozására irányuló törekvéseket.
Nagy szükségünk van ezekre a szabadságjogokra, és minden rendelkezésre álló csatornát fel kell használnunk, hogy a szabad információáramlást ne zavarják a ZOG vad cenzorai.

A túléléshez és a fejlődéshez az NS Mozgalomnak első sorban akaraterőre van szüksége. A munkaerő már megvan.
Csak azon kell dolgoznunk, hogy egyesítsük erőinket és a helyes irányba tereljük őket. Enyhén szólva sem könnyű feladat. De itt példamutatással sokat érhetünk el. A bajtársiasság, az elszántság és a bátorság a legjobb érvünk a csatlakozás mellett, és a népünk létezését fenyegető súlyos veszély a legjobb érvünk a harc mellett.

Machine Translated by Google

A puszta túlélésünk ebben a politikai zűrzavarban önmagában eredmény. De ez nem elég. Nem hasonlítunk azokhoz a pártpolitikusokhoz, akik megelégszenek bármilyen befolyással, amit csak azért tudnak összekaparni, hogy a szavazó jószágok adóztatásából származó pénzekből táplálkozva parlamenti székben éljék le napjaikat. Teljes erőt akarunk. Nem magunknak, hanem azért, mert a választás egyszerű en a következő: vagy fajunk – valódi képviselői révén – teljes mértékben irányítja jövőjét, vagy teljesen elveszik. Természetesen felfelé küzdünk, de háttal a falnak is harcolunk, nem hagyunk mást, mint előre, és a sarokba szorított vadállat megszelíd íthetetlen agresszióját telepítjük belénk.

Az árja ember újra feltámad, és visszaveszi mélyő helyzetét a földön. Vagy meg fog halni az érte küzdve.
Nincs középút. Csak őseink ünnepélyes hívása és a jövő dicsőséges látomása van.
Mi – a hagyományos árja gladiátorok és berserkerek utolsói, az utolsó napi fehér lovagok és keresztes lovagok, az európai nemzetiszocialista önkéntesek fegyveres légióinak örökösei – együtt, harcostársakként vetjük bele magunkat a végső csatába a mieinkért. faj és civilizáció, dicsőségre szánva és győzelemre formálva – AKÁR IS KELL.